

ΚΕΡΑΤΕΑ
Η Υγεία & οι άνθρωποι
που την υπηρέτησαν
από τον 19^ο - 21^ο αι.

Επιμέλεια Ύλης: Σοφία Β. Παπαγιάννη, Φαρμακοποιός

Πριν ένα περίπου χρόνο, γεννήθηκε στην καρδιά μου η επιθυμία, να δημιουργήσω ένα βιβλίο στο οποίο θα καταγραφούν όλοι οι επιστήμονες υγείας αλλά και άνθρωποι "πρακτικοί" οι οποίοι υπηρέτησαν την υγεία και γεννήθηκαν στην Κερατέα ή ήρθαν και πρόσφεραν τις υπηρεσίες τους στον άνθρωπο της Κερατέας.

Επίσης όλες οι μονάδες υγείας που λειτούργησαν καθώς και δομές σχετικές με την υγεία.

Ακόμα, μαρτυρίες που έχουν σχέση με το συγκεκριμένο αντικείμενο και σηματοδοτούν εποχές, παραδόσεις, συνήθειες και πρακτικές που εφαρμόστηκαν στην πάροδο του 19ου, 20ου και 21ου αιώνα!

Η συγκέντρωση του "υλικού" δεν είναι εύκολη και η καταγραφή όλων αυτών των δεδομένων χωρίς να παραληφθεί ή δυνατόν κανείς και μάλιστα να "ανακαλυφθεί" και να αξιοποιηθεί όλη η πληροφόρηση και το φωτογραφικό υλικό που υπάρχει, ειδικά για πρόσωπα και δεδομένα που απομακρύνονται χρονολογικά από το σήμερα, δεν είναι καθόλου εύκολη.

Αν μάλιστα λάβουμε υπ' όψιν ότι αυτή η προσπάθεια γίνεται από έναν άνθρωπο της υγείας που γνωρίζει καλά το φάρμακο, αλλά δεν είναι "επαίων" στην έρευνα και αποτύπωση τέτοιων δεδομένων, τα πράγματα δυσκολεύουν ακόμα περισσότερο.

Ο ενθουσιασμός όμως και η ικανοποίηση που προσέφερε η μέχρι σήμερα έρευνα και το υλικό που συγκέντρωσα μου έδωσαν μεγάλη χαρά και με έκαναν να νοιώσω ότι έχω πλέον την ευθύνη και την υποχρέωση να ολοκληρώσω αυτό το έργο όσο γίνεται πιο περιεκτικά.

Έτσι αποφάσισα πριν την έκδοση του βιβλίου, το οποίο τοποθετώ χρονικά σε 1 χρόνο από σήμερα, να προχωρήσω σε μια "πρόχειρη" έκδοση ενός περιοδικού-προοιμίου του βιβλίου στο οποίο θα συμπεριληφθεί ό,τι

έχει συγκεντρωθεί μέχρι τώρα, δίνοντας παράλληλα την ώθηση και το κίνητρο σε όποιον διαθέτει υλικό φωτογραφικό ή γνώσεις και μαρτυρίες ή δυνατότητα διόρθωσης και συμπλήρωσης των περιεχομένων του "περιοδικού" να το καταθέσει έτσι ώστε το βιβλίο να γίνει όσο το δυνατόν πιο πλήρες.

Ας μου συγχωρεθεί η αναφορά προσωπικών εμπειριών ή ακουσμάτων-αφηγήσεων τα οποία περιστρέφονται κυρίως στο περιβάλλον μου, καθώς επίσης και οι πάρα πολλές όπως θέλω να πιστεύω παραλήψεις! Άλλωστε αυτός είναι ο σκοπός να πυροδοτήσει αυτή η "έκδοση", την κατάθεση μαρτυριών από όσο γίνεται περισσότερους...

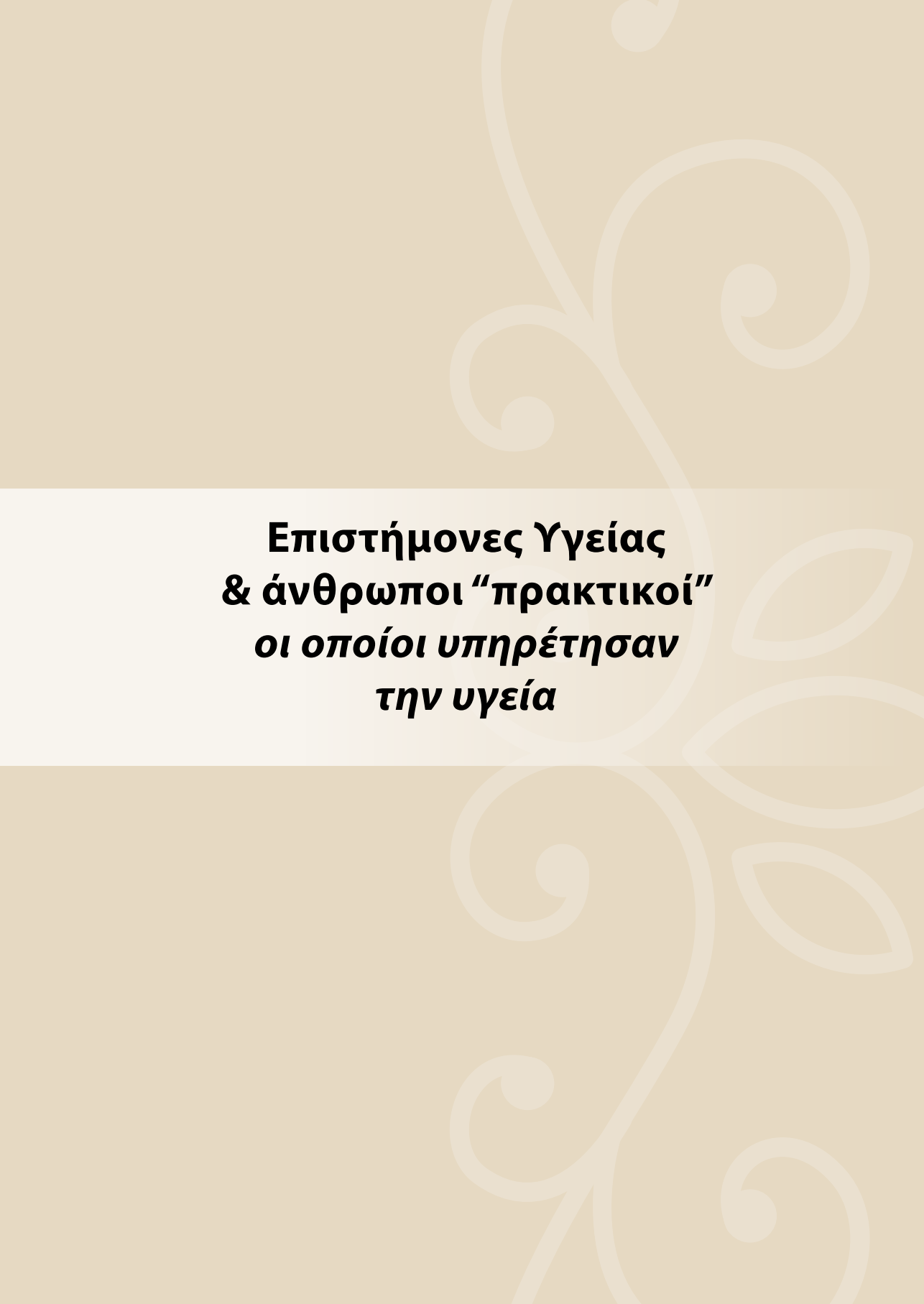
Περιμένω την βοήθεια σας και κυρίως το βιβλίο περιμένει να γεννηθεί...

Όσοι έφυγαν περιμένουν να απαθανατιστούν και όσοι σήμερα εργαζόμαστε για την υγεία να καταθέσουμε την εμπειρία μας.

Από όλους τους υπόλοιπους, περιμένουμε την βοήθεια τους με τις αναφορές τους, τις εμπειρίες τους, να βοηθήσουν ώστε η παροχή των υπηρεσιών υγείας να γίνει πιο ανθρωποκεντρική, πιο αποτελεσματική και οι λειτουργοί της πραγματικοί λειτουργοί!

(Περιλαμβάνονται παραδείγματα προς μίμηση...)

Σοφία Παπαγιάννη

**Επιστήμονες Υγείας
& άνθρωποι “πρακτικοί”
*οι οποίοι υπηρέτησαν
την υγεία***

Ιάκωβος Ταταράκης

Ο Ιάκωβος Ταταράκης γεννήθηκε στην Πλάκα της Μήλου το 1860 ή το 1861. Η καταγωγή του ήταν από την Κρήτη, οι ρίζες του όμως ήταν από την Κωνσταντινούπολη (Τατάρ-μπέης). Γονείς του ήταν ο Μιχαήλ Ταταράκης, δικηγόρος, δικαστικός και Νομάρχης και η Ανθή Πέτρου. Το 1882 έλαβε το πτυχίο της Ιατρικής Σχολής του Πανεπιστημίου Αθηνών και διορίστηκε στον τότε Δήμο Θορικών, με έδρα την Κερατέα. Προσκλήθηκε από τον Βασιλέα Γεώργιο τον Α΄, για να εργαστεί

στα ανάκτορα, αλλά λόγω των πολιτικών του φρονημάτων αρνήθηκε. Γράφτηκε όμως το όνομά του στον κατάλογο των επισκεπτών ιατρών του εκάστοτε βασιλέως. Το 1898 έφυγε για μετεκπαίδευση στο Παρίσι, απ' όπου επέστρεψε το 1901. Ήταν νυμφευμένος με την Ελπινίκη Στυλιανού Μουσούρου από το Ρέθυμνο της Κρήτης, με καταγωγή από το Φανάρι της Κωνσταντινούπολης. Απέκτησε παιδιά την Ανθή, τον Μιχαήλ, τον Στυλιανό και την Κλεοπάτρα. Διετέλεσε Δήμαρχος Κερατέας από το 1898 έως το 1914.

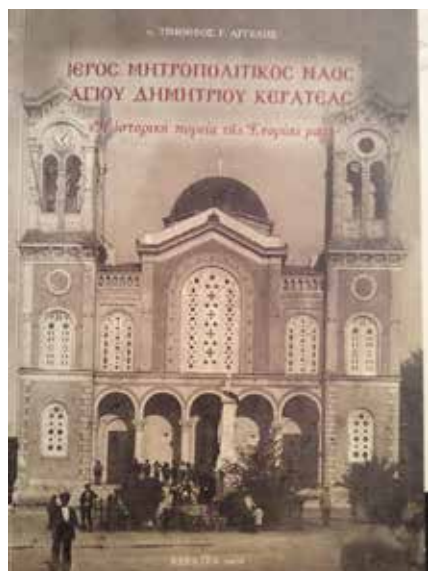
Επρόκειτο περί ευσυνείδητου φιλόανθρωπου και ανάργυρου ιατρού, ο οποίος παρείχε με μεγάλη προθυμία και πάντοτε αμισθί τις υπηρεσίες του τόσο στους κατοίκους της Κερατέας όσο και σε όλους τους κατοίκους των οικισμών της περιοχής της Λαυρεωτικής. Για όλη την δράση του και όντας εν ζωή ανακηρύχθηκε Μέγας Ευεργέτης από τον τότε Νομάρχη Αττικής και Βοιωτίας και δόθηκε η άδεια για την ανάρτηση της προσωπογραφίας του μέσα στο Δημαρχιακό Μέγαρο της Κερατέας. Πέθανε από φυματίωση, στις 24 Ιανουαρίου 1918, και ετάφη στην Κερατέα.

Το 1972, με πρωτοβουλία και προσωπική μέριμνα του τότε Δημάρχου Γεωργίου Γιασεμή, τοποθετήθηκε προτομή του Ι. Ταταράκη στο μέσον της κεντρικής πλατείας και μπροστά στο Ναό, έργο της γλύπτριας Ειρήνης Χαριάτη.

Σύμφωνα με μαρτυρίες, εκείνη την εποχή η φυματίωση βρισκόταν σε έξαρση και οι άνθρωποι πέθαιναν αβοήθητοι. Ο Ιάκωβος για να τους τονώσει το ηθικό, έπινε κρασί από το ποτήρι τους. Έτσι κόλλησε τη νόσο και πέθανε σε ηλικία 58 ετών.

Το πτυχίο του από την Ιατρική Σχολή του Πανεπιστημίου Αθηνών, το οποίο πήρε το έτος 1882

Το βιβλίο για τον Μητροπολιτικό Ναό του Αγ. Δημητρίου Κερατέας του π. Τιμόθεου Γ. Αγγελή από το οποίο και το βιογραφικό τού Ι. Ταταράκη (σελ. 20)

Παναγιώτης Ανδριτσάκης

Η οικογένεια Ανδριτσάκη, ξεκίνησε από την Κρήτη, μετακόμισε αρχικά στην Σπάρτη από όπου ένας πρόγονος πέρασε στην Κερατέα. Ο Παναγιώτης Ανδριτσάκης ήταν αδελφός του Κων/νου Ανδριτσάκη, προπάππου της Σοφίας Ανδριτσάκη-Λαλούση. Είχε ετεροθαλή αδελφή την Χρυσούλα Περδικόγιαννη, σύζυγο του Γ. Πετρολιάγκη. Όταν τελείωσε την Ιατρική άρχισε να την εξασκεί στο Λαύριο και αργότερα και στην Κερατέα. Κατοικούσε στη Κερατέα με την σύζυγό του, Βικτώρια, Ιταλίδα στην καταγωγή, αδελφή της Τερέζας Νικολάου, δεύτερης συζύγου του Δημητρίου Νικολάου, παππού του Τάκη, Θανάση, Αλέκου, Μαρίας και Μπετίνας. Είχαν μια κόρη την Έλλη, καθηγήτρια Γαλλικών, που εργάστηκε ένα διάστημα στο Γυμνάσιο Κερατέας, όταν αυτό στεγαζόταν στην πλατεία Αγ. Χαραλάμπους, σημερινή στέγη του Λυκείου Ελληνίδων.

Σταματίνα Παν. Μέγγουλη-Δεκλερή

Γεννήθηκε στην Κερατέα το 1898. Σπούδασε στην Μαιευτική Σχολή Αθηνών στους Αμπελόκηπους, σημερινή στη σχολή Δημοσίας Υγείας.

Σαν πτυχιούχος μαία, εργάστηκε στην Κερατέα και τα γύρω χωριά πραγματοποιώντας, όπως υπολόγιζε, σε όλη της τη ζωή περίπου 6000 γέννες!

Κων/νος Παν. Μέγγουλης

Γεννήθηκε το 1899. Τελείωσε την Ιατρική Σχολή του Πανεπιστημίου Αθηνών και μόλις έδωσε τον όρκο του Ιπποκράτη έφυγε σαν ανθυπίατρος στην Μ. Ασία. Με την καταστροφή της Σμύρνης εγκλωβίστηκε και χάθηκαν τα ίχνη του! Πληροφορίες λένε ότι κήκε σε νοσοκομείο της Σμύρνης, χωρίς να έχει διευκρινιστεί αν ήταν τραυματισμένος νοσηλευόμενος, ή αν σαν Ιατρός, προσέφερε τις υπηρεσίες του και κήκε στο καθήκον.

Γεώργιος Μωραΐτης

Γεννήθηκε το 1903 στην Αθήνα. Πήρε το πτυχίο της Ιατρικής από την Ιατρική σχολή του Πανεπιστημίου Αθηνών. Αρχικά, εργάστηκε στο νοσοκομείο «Ευαγγελισμός» όπου ήταν επιμελητής. Τότε ήταν που προτάθηκε από τον Αναγκαστικό Συνεταιρισμό Χορτονομής του Δήμου Κερατέας να έρθει να αντικαταστήσει για σύντομο χρονικό διάστημα τον προκάτοχο του σαν γιατρός του συνεταιρισμού στην Κερατέα. Ήρθε πράγματι το 1932 και ... έμεινε.

Το 1933 παντρεύτηκε την Καίτη Μπότση, με την οποία απέκτησαν δύο παιδιά, τον Αρμόδιο Μωραΐτη, επίσης Ιατρό και την Χαρούλα Μωραΐτη (σύζυγο του Γεράσιμου Παππά, πιλότου της πολεμικής αεροπορίας). Υπηρέτησε καθ' όλη την διάρκεια της ζωής του (απεβίωσε το 1981) τον Κερατιώτη ασθενή έχοντας ιδιωτικό ιατρείο, και εξασκώντας τη Ιατρική σαν γενικός ιατρός σε όλο το φάσμα, σε χρόνια δύσκολα, που ήταν αναγκασμένος να αντιμετωπίζει περιστατικά ουσιαστικά όλων των ειδικοτήτων.

Είχα την ευκαιρία και τη χαρά να «συνεργαστώ» μαζί του εκτελώντας συνταγές του από το 1977 που άνοιξα το φαρμακείο στην Κερατέα, έως τον θάνατό του! Συνεργάσιμος, ενθαρρυντικός, μέχρι και προστατευτικός σε μια νέα επιστήμονα που με συστολή του απευθυνόταν όποτε αυτό χρειάστηκε. Τον θυμάμαι μέχρι τώρα, με αίσθημα σεβασμού και αγάπης, όπως αξίζει σε έναν δάσκαλο των πρώτων χρόνων άσκησης

του επαγγέλματος-λειτουργήματος που διάλεξα να εξασκήσω. Όλοι εμείς που τον γνωρίσαμε, θυμόμαστε σήμερα τον γιατρό Μωραΐτη να περνάει με τη χαρακτηριστική ιατρική τσάντα-βαλιτσάκι στους δρόμους της Κερατέας πηγαίνοντας να προσφέρει τις υπηρεσίες του στον άρρωστο που τον είχε ανάγκη.

Ακόμα θυμόμαστε το ιατρείο του, στο «στενό του Μωραΐτη», στην Κεντρική Πλατεία, με τα χαρακτηριστικά ψάθινα έπιπλα, το διαχωριστικό από το εξεταστήριο του, και την επίσης χαρακτηριστική μυρωδιά ιατρείου...

Υπήρξε για πολλά χρόνια ο γιατρός του χωριού, 24 ώρες το 24ωρο.

Υπήρξε επίσης για πολλά χρόνια γιατρός του ΠΙΚΠΑ Κερατέας.

Υπάρχουν πιστεύω πολλές μαρτυρίες και φωτογραφίες για τον γιατρό Μωραΐτη, οι οποίες ελπίζω να κατατεθούν για να συμπεριληφθούν στο βιβλίο...

Ιωάννης Πανιάρας

Φωτογραφία του, αμέσως μετά την «επιστροφή» του από την Ελβετία

Ιωάννης Πανιάρας του Βλασίου και της Όλγας
Γεννήθηκε στο βασιλικό Κορινθίας το 1904 και πέθανε στην Κόρινθο το 1975. Μετά τις βασικές σπουδές στο Κιάτο Κορινθίας σπούδασε φαρμακοποιός στο Πανεπιστήμιο Αθηνών και πήρε το πτυχίο το 1931. Άνοιξε το πρώτο φαρμακείο του στην πλατεία Κολωνακίου με σκοπό να σπουδάσει και ιατρική. Αυτό ήταν το όνειρό του που τελικά πραγματοποιήσε.

Με την πάροδο του χρόνου έβλεπε ότι δεν ήταν ευχαριστημένος με αυτό το φαρμακείο και αποφάσισε να το μεταφέρει κάπου πιο ήσυχα. Έτσι, βρήκε μία άδεια στην Κερατέα και μετακόμισε εκεί. Άλλαξε όλη η ζωή του αλλά έγινε και το όνειρό του. Με τη βοήθεια μιας άλλης φαρμακοποιού που ήρθε μαζί του μπορούσε να σπουδάσει πιο εύκολα, και έτσι το 1941 πήρε το πτυχίο της Ιατρικής.

Ακριβώς με την κήρυξη του πολέμου, έγινε και ο γάμος του με τη μητέρα μου Μαρίνα Χρήστου Μπότση από την Κερατέα. Την ερωτεύτηκε παράφορα, αλλά η ζωή τους ήταν δύσκολη. Μετά από δύο

χρόνια, κάποιος κατέδωσε τον πατέρα μου στην Καραμπινιερία. Η «κατηγορία» ήταν ότι έλεγε στο καφενείο πως «οι Γερμανοί χάνουν τον πόλεμο».

Έτσι, κάποιο βράδυ τον πήραν από το σπίτι και τον μετέφεραν στο Λουτράκι και από κει στην Πάτρα μαζί με άλλους επιστήμονες και τον ξάδερφό του τον αρχιτέκτονα. Καθώς ένα καράβι τους μετέφερε στην Ιταλία, κατά τη διάρκεια της πλεύσης, το καράβι torpilίστηκε και πολλοί πνίγηκαν. Ο πατέρας μου δεν κατέβηκε ποτέ στα αμπάρια, όπως μας έλεγε μετά, και έτσι έπεσε στη θάλασσα από τους πρώτους και μπήκε σε σχεδία με άλλους πέντε. Έμειναν στη θάλασσα, Φεβρουάριο μήνα του 1942 ή 1943 (δεν είμαι σίγουρη) για 27 ώρες.

Κάποια στιγμή πέρασε ένα μικρό καράβι τους περισυνέλλεξε και τους πήγε στην Ιταλία, στη Γένοβα, όπου μπήκαν σε στρατόπεδο κράτησης. Δεν ξέραμε τίποτα παραπάνω εκτός από το ότι ήταν αγνοούμενος. Επίσης είχαν μπερδέψει το όνομα του πατέρα μου με τον αρχιτέκτονα ξάδερφο που λεγόταν Λεωνίδας Σπυριδωνας του Γεωργίου. Αυτοί είχαν γράψει τον πατέρα μου ως Λεωνίδα Βλασίου Σπυριδωνος.

Επί δύο χρόνια η μητέρα μου έπαιρνε σύνταξη αγνοούμενου Μέχρι που ένας Γερμανός αξιωματικός ήρθε από το στρατόπεδο που κρατούσαν όμηρο τον πατέρα μου και της έφερε τα καλά νέα ότι ζει. Η ιστορία του όμως δεν τελειώνει εδώ. Μετά από λίγο καιρό, ήρθε η ώρα να τους μεταφέρουν στη Γερμανία. Ήρθαν τα φορτηγά, τα περίφημα Deutch, έγινε θόρυβος, και συνεννοούμενος με ένα δικηγόρο από την Κεφαλονιά που μιλούσε ιταλικά και λεγόταν Τουλιάτος, αποφάσισαν να αυτομολήσουν και το έκαναν. Με την κόρη του γνωριστήκαμε μετά από χρόνια.

Έξω από το στρατόπεδο ήταν μία βρύση και πίσω από τη βρύση ξεκινούσε ένα κτήμα με καλαμποκιές. Χωθήκανε μέσα στις καλαμποκιές και παρόλο που τους ψάξανε, με τη χάρη του Θεού, δεν τους βρήκανε. Περιπάτησαν την μισή Ιταλία, ο πατέρας μου στα χωριά έδινε ιατρικές συμβουλές μέσω του δικηγόρου που ήξερε ιταλικά. Έτσι καταλάβαιναν και ποιοι και πότε θέλανε να τους καταδώσουν και φεύγανε. Χρειάστηκε να κοιμηθούν ακόμη και σε νεκροταφείο, αλλά, τελικά, φτάσανε στα σύνορα με την Ελβετία.

Μία κοπελίτσα που μάζευε βατόμουρα τους έδωσε νερό και βατόμουρα και τους πήγε στο γραφείο συνόρων. Εκεί κατάλαβαν ότι ήθελαν να τους γυρίσουν πίσω., Έκαναν ότι έπεςαν να κοιμηθούν, πήδηξαν από το παράθυρο και κατέβηκαν την κοιλάδα που ήταν πια η Ελβετία. Περνούσε ένα τρένο αλλά δεν ήξεραν πού πάει. Τελικά βρέθηκαν στην Βέρνη και παρουσιάστηκαν στο αστυνομικό τμήμα. Εκεί τους ντύσανε αξιωματικούς και τους ρώτησαν τι θέλουν να κάνουν. Ο πατέρας μου ζήτησε να κάνει ειδικότητα πνευμονολογίας διότι τότε θέριζε η φυματίωση και τον έστειλαν σε νοσοκομείο του Friburg. Η ζωή του άλλαξε ριζικά από τότε όπως και η δική μας.

Δεν θυμάμαι την ακριβή ημερομηνία που γύρισε γιατί ήμουν μικρή. Στο γραφείο μου έχω ένα κάδρο που το έφερε ο πατέρας μου από την Ελβετία. Το είδε σε ένα σπίτι που είχε πάει. Είναι ένα κοριτσάκι με σγουρά μαλλιά περίπου τεσσάρων χρόνων με άσπρο φιόγκο και ροζ φουστάνκι, μπροστά σε ένα τραπέζι με μία πιατέλα κεράσια. Ο πατέρας μου το κοιτούσε συγκινημένος και όταν τον ρώτησε η κυρία του σπιτιού, της είπε: Έχω ένα κοριτσάκι που τώρα πρέπει να είναι σε αυτήν την ηλικία και του το χάρισε.

Στην επιστροφή του τον περίμεναν οι «Λαιστρυγόνες και οι Κύκλωπες της ...Κορίνθου». Αναγκάστηκε να πουλήσει το φαρμακείο μετά από πίεση ενός ντόπιου που είχε πάρει πτυχίο παρόλο που δεν ασκούσε ακόμα Ιατρικό επάγγελμα. Ο λόγος είναι ότι έπρεπε να δώσει και τις ελβετικές εξετάσεις ειδικότητας και να κάνει και ένα μέρος εδώ στο νοσοκομείο Σωτηρία. Έτσι, βρέθηκε για λίγο ξεκρέμαστος.

Μετά από λίγο καιρό φύγαμε για πάντα για την πατρίδα του την Κορινθία. Εκεί πήρε θέση Διευθυντής Πνευμονολογικής κλινικής του νοσοκομείου Κορίνθου. Η επιστημονική του ζωή τον ικανοποίησε απόλυτα και είχε την εκτίμηση, το σεβασμό, και την εμπιστοσύνη των ασθενών του. Πέθανε το 1975 και ζήτησε να τον θάψουμε στο Μοναστήρι των Τα-

Με «φιλόζωο» φίλο του έξω από το Φαρμακείο του στην Κερατέα, το οποίο βρισκόταν στην οδό Αθηνών - Σουνίου και Μιαούλη

Ιωάννης Πανιάρας

Ο Πατέρας μου Γιάννης Πανιάρας, φαντάρος

ξιαρχών στην Κορινθία, όπου ήξερε ότι θα «πήγαινε» και η μητέρα μου.

Ο Πατέρας μου αγαπούσε την κλασική μουσική και έπαιζε καλά βιολί. Το ταλέντο του κληρονόμησε η δισέγγονή του Αλεξάνδρα, εγγονή του αδερφού μου Βλάση από την κόρη του Μαρίνα. Ο Πατέρας και η Μητέρα μου έκαναν πέντε παιδιά. Από αυτά επέζησαν τέσσερα και από αυτούς προήλθαν επτά εγγόνια και 7 δισέγγονα.

Όλγα Πανιάρα

Όλγα Πανιάρα

Όλγα Πανιάρα του Ιωάννου και της Μαρίνας
Γεννήθηκα στην Αθήνα αλλά πέρασα τα πρώτα χρόνια της ζωής μου, στις αρχές του Πολέμου, στην Κερατέα Αττικής, τόπο καταγωγής της μητέρας μας, μαζί με τον αδερφό μου Βλάση. Εκεί ο πατέρας μας είχε φαρμακείο. Μεγαλώσαμε τα πρώτα μας χρόνια με την οικογένεια της μητέρας μου αφού τον πατέρα μας οι Γερμανοί τον είχαν στείλει εξορία. Ζήσαμε καλά χρόνια με τους παππούδες και τις θείες μας αλλά μας έλειπε ο πατέρας μας που τον αναζητούσαμε στα αεροπλάνα που περνούσαν. Την υπόλοιπη ιστορία την ξέρετε από την αφήγηση της βιογραφίας του πατέρα μου.

Τα πρώτα βήματα ήταν σε αυτό το υπέροχο παραδοσιακό σχολείο στην Κερατέα, που δεν θα ξεχάσω ποτέ. Είχα καταπληκτικούς δασκάλους, όπως την κα Ευμορφία Μπαναγή, τον κ. Γιανναρά, τον κ. Δελίδη, αλλά και φίλες που τις θυμάμαι ακόμη. Με τη Μίρκα την Μπαναγή είμαστε διαχρονικά φίλες και στο Πανεπιστήμιο μέχρι σήμερα, και με τη Μαίρη τη Μήτρου επικοινωνώ τακτικά. Επίσης, την Ευτυχία την Κορρέ, την Λέλα την Μπότση, τη Μαρία τη Μήτρου αλλά και την αξέχαστη Ματούλα την Πέτση που μέναμε στο ίδιο σπίτι. Όλα αυτά μου προκαλούν μεγάλη συγκίνηση.

Στην πορεία της ζωής μου βρεθήκαμε στην Κόρινθο όπου για μένα ήταν ένας παράδεισος. Μία όμορφη παραθαλάσσια πόλη με ωραία σπίτια και μεγάλα κτίρια και με μεγάλες

πλατείες, ένιωθα πως Βρέθηκα σε άλλο κόσμο. Κυρίως ήμουν κοντά στη θάλασσα που λάτρευα και λατρεύω ακόμη. Στο σχολείο ήμουν από την αρχή πολύ αγαπητή και ευπρόσδεκτη και, λένε, καλή μαθήτρια. Το γλέντησα το σχολείο μου. με καλούς καθηγητές και δασκάλους αλλά και αγαπητούς συμμαθητές.

Το 1960 έδωσα εισαγωγικές εξετάσεις στην Ιατρική και έγινα δεκτή στην Ιατρική Σχολή Θεσσαλονίκης και... στην 8η θέση. Φοίτησα ένα χρόνο και τον επόμενο πήρα μεταγραφή στην Αθήνα. Τελείωσα το πανεπιστήμιο τον Μάρτιο του 1967 και ξεκίνησα ειδικότητα μικροβιολογίας στο Μικροβιολογικό Εργαστήριο του Πανεπιστημίου Αθηνών. Από αυτό πήρα ειδικότητα και εκπόνησα τη διδακτορική μου διατριβή. Στο τέλος της διατριβής, και ενώ ήμουν διορισμένη στο πανεπιστήμιο ως πανεπιστημιακή βοηθός έκανα την Υπηρεσία Υπαίθρου στο Νοσοκομείο του Βόλου ως Διευθύντρια στο Μικροβιολογικό Εργαστήριο για ένα χρόνο

Την εποχή εκείνη παντρεύτηκα με το συμφοιτητή μου, ήδη Γιατρό, Ζαχαρία Βολίκα. Τότε πήρα δύο χρόνια μετεκπαιδευτική άδεια για την Αγγλία όπου μείναμε πέντε χρόνια. Στα 5 χρόνια έκανα κλινική μικροβιολογία και έρευνα στη μοριακή αντοχή των μικροβίων στα αντιβιοτικά, σε μεγάλα γνωστά νοσοκομεία του Λονδίνου. Αυτό άλλωστε ήθελε και ο πατέρας μου, να κάνω έρευνα γιατί και αυτός ο φαρμακοποιός αγαπούσε την έρευνα.

Στην επιστροφή μου από την Αγγλία διορίστηκα στο ερευνητικό εργαστήριο της Θεραπευτικής Κλινικής του Πανεπιστημίου Αθηνών το 1979 μέχρι το 1983 υπό την αείμνηστη καθηγήτρια Πολυξένη Κοντομίχαλου. Εκείνη την εποχή παντρεύτηκα για δεύτερη φορά τον Λυκούργο Λιαρόπουλο, τώρα Ομότιμο Καθηγητή του Πανεπιστημίου Αθηνών.

Το 1983 διορίστηκα στον Ευαγγελισμό ως Διευθύντρια στο Εργαστήριο Κλινικής Μικροβιολογίας. Το σημαντικό αυτό Εργαστήριο, οργάνωσε και λειτούργησε για πρώτη φορά υπό την Αμαλία Φλέμινγκ, και φέρει, σήμερα, με δικές μου ενέργειες και το όνομά της. Το σημαντικότερο, όμως είναι πως σε αυτό το Εργαστήριο εργάστηκε και έκανε την έρευνά του ο διάσημος Αλέξανδρος Φλέμινγκ, ο εφευρέτης της Πενικιλίνης.

Κατά τη διάρκεια της θητείας μου στο σημαντικότερο νοσοκομείο της Χώρας, συμμετείχα σε διεθνείς επιστημονικές Επιτροπές και Μελέτες, με κύρια τη συμβολή μας στην

Στην 1η Δημοτικού, με...νάζι

Με την αγαπημένη παιδική φίλη Ματούλα Πέτση, δίπλα στο Φαρμακείο, με ένα συγγενή της Ματούλας. (Διακρίνεται η αντλία του βενζινάδικου)

μάχη κατά της Βιοτρομοκρατίας, κατά τη διάρκεια των Ολυμπιακών Αγώνων του 2004. Τέλος, είχα την τιμή να συμμετάσχω στις Ιατρικές Ομάδες που νοσήλευσαν σημαντικά πρόσωπα της Πολιτικής και Πνευματικής ζωής της Χώρας, όπως τον Α.νδρ. Παπανδρέου, τον Ελύτη το Χρ. Λαμπράκη, αλλά και θύματα Τρομοκρατίας και τον Τρομοκράτη Ξηρό.

Το 2010 συνταξιοδοτήθηκα. Άφησα ένα εκλεκτό Εργαστήριο με εκλεκτούς συνεργάτες. Πρώτη και καλύτερη, τη Σοφία Κωνσταντουλάκη, φίλη και φύλακα άγγελό μου Το νοσοκομείο μου «λείπει» πολύ μέχρι σήμερα, αλλά μου έκαναν την τιμή να το υπηρετώ, ακόμη, ως μέλος του Διοικητικού Συμβουλίου.

*Καραγκούνα με τη ...
Ματούλα, μπροστά από το
μνημείο Ηρώων*

*Δύο «Αρβανιτοπούλες», η μία η
Ευτυχία Κορρέ, μπροστά από το
Δημοτικό Σχολείο*

*Αμαλία και Αλέξανδρος Φλέμινγκ, στο
γραφείο της Αμαλίας Φλέμινγκ, όταν
ήταν Διευθύντρια του Μικροβιολογικού
Εργαστηρίου του Ευαγγελισμού, το
οποίο δημιούργησε το 1964*

*Παρακαλώντας το... αεροπλάνο να
μου φέρει τον «Μπαμπά» μου*

*Με τον αδελφό μου Βλάσση και τη Μητέρα
Μαρίνα Μπότση*

Μαρία Στουραϊτη

Μαρία Στουραϊτη (αριστερά), με την Σοφία Πέτση (μητέρα της Οδοντιάτρου Μάτας Πέτση - Κρικέλλη) κρατώντας αντίστοιχα τα εγγόνια τους, Ηλία Στουραϊτη και Σοφία κόρη της Διαμάντως και του Βαγγέλη Πέτση

Μαρία Στουραϊτη, το γένος Μιχάλη.

Γεννήθηκε το 1906, παντρεύτηκε το 1938 τον Ηλία Στουραϊτη, όμορφο παλικάρι, λεβέντη, ο οποίος υπηρέτησε τσολιάς στα ανάκτορα.

Πολύ γρήγορα μετά τον γάμο τους, ο Ηλίας αρρώστησε, με σοβαρό πρόβλημα στους νεφρούς του, με αποτέλεσμα να ταλαιπωρηθεί επί χρόνια με συχνές κρίσεις και σπασμούς λόγω της νεφρικής ανεπάρκειας ειδικά τα τελευταία χρόνια της ζωής του! Για να κουράρει τον σύζυγό της, ο γιατρός Μωραϊτης, την έμαθε να κάνει ενέσεις.

Σύμφωνα με τη μαρτυρία του γιού της, Βαγγέλη Στουραϊτη, προκειμένου να αντιμετωπίσουν το πρόβλημά του, του χορηγούσαν αγριάδα με πικραγγουριά!!

Είναι χαρακτηρισικά τα λόγια του γιού της αναφορικά με το γιατρό Μωραϊτη: «Λιβάνι το χώμα του, όταν χρειαζόταν να πάω νύχτα να τον καλέσω να έρθει στον πατέρα μου, χτυπούσα με δισταγμό την πόρτα και του πρότεινα να καλέσω το ταξί του Αντωνίου του Βασίλη προκειμένου να τον φέρει στο σπίτι μας, το οποίο είναι πολύ μακριά από την πλατεία. Ποτέ δεν δέχτηκε το ταξί, ερχόταν πάντα, ό,τι ώρα και αν τον

ζητούσα, με τα πόδια, αδιαμαρτύρητα, με προθυμία....»

Ο σύζυγός της τελικά απεβίωσε το 1955, σε ηλικία 46 ετών.

Έκτοτε, η ίδια προσέφερε τις υπηρεσίες της (έκανε ενέσεις, βράζοντας την γυάλινη σύριγγα και τις βελόνες σε ειδικό κατσαρολάκι) προς όποιον τις είχε ανάγκη και πάντα αφιλοκερδώς!

Προσωπικά την θυμάμαι να τρέχει στο χωριό, πολλές φορές ανα δωρο σε κάθε περιστατικό, κάτω από δύσκολες καιρικές συνθήκες.

Λειτουργήσε σαν «πρακτική» νοσοκόμα και δεν θα μπορούσε να απουσιάζει από την αναφορά στους υγειονομικούς της πόλης μας!

Γεώργιος Πόγγας

ΠΟΓΓΑΣ ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΤΟΥ ΝΙΚΟΛΑΟΥ (1907-1982)

Γεννήθηκε στο Κορωπί το 1907, έβδομο παιδί του Αθανασίου Γκίκα. Υιοθετήθηκε από τον θείο του Νικόλαο Πόγγα στην Κερατέα.

Το 1921 ιδρύεται γυμνάσιο για πρώτη φορά στα Μεσόγεια στο Κορωπί. Βασική προϋπόθεση για την ίδρυση και λειτουργία του ήταν να εγγραφούν 12 μαθητές. Έτσι έπεισαν τον πατέρα του να τον εγγράψει για να συμπληρωθεί ο απαραίτητος αριθμός. Ήταν ο 12ος. Από την σύμπτωση αυτή άλλαξε η ζωή του.

Απεφοίτησε από την Ιατρική Σχολή του Πανεπιστημίου Αθηνών και εξειδικεύτηκε στη Δερματολογία-Αφροδισιολογία στο Νοσοκομείο Ανδρέας Συγγρός. Το 1934 μετέβη στο Παρίσι για μετεκπαίδευση στο Νοσοκομείο Saint Louis.

Η κυβέρνηση Βενιζέλου προς καταπολέμηση της ύπαρξης κρουσμάτων συγγενούς σύφιλης στην ορεινή Θράκη σχεδίασε αντιαφροδισιακό αγώνα, ο οποίος υλοποιήθηκε από την κυβέρνηση Μεταξά. Την υπηρεσία αυτήν διεύθυνε επιτυχώς ο Γεώργιος Πόγγας μέχρι το 1953 οπότε εξαλείφθηκε πλήρως η νόσος.

Κατά την διάρκεια της κατοχής ήταν διευθυντής του 1ου Αντιαφροδισιακού Κέντρου Αθηνών

Υπηρέτησε ως Νομιάτρος στους Νομούς Ξάνθης, Δράμας, Εύβοιας, Καβάλας και Μαγνησίας έως το 1970 οπότε και συνταξιοδοτήθηκε.

Παντρεύτηκε την Ευγενία Παναγιώτου από το Μαρκόπουλο Μεσογείων και απέκτησε 5 παιδιά. Εκτός της ιατρικής επέδειξε έντονο κοινωνικό έργο. Παρασημοφορήθηκε από τον Ελληνικό Ερυθρό σταυρό λόγω των υπηρεσιών του κατά την κατοχή.

Κατά τις εκλογές του 1946 υπήρξε υποψήφιος της Εθνικής Πολιτικής Ενώσεως Αττικοβοιωτίας του Σοφοκλή Βενιζέλου (Βενιζέλος-Παπανδρέου-Κανελλόπουλος).

Απεβίωσε το 1982

Κατά την μαρτυρία της Ιωάννας Ανδριανού συζύγου του Ιωάννη Αντωνίου (ή Χαρτοπόλεμου) που το πατρικό της σπίτι ήταν παράπλευρα του πατρικού του γιατρού στην

Κερατέα (οδός Τζαβέλλα) και δίπλα στο σπίτι του π. Δημάρχου Π. Πόγκα, σύμφωνα με διηγήσεις της μητέρας της, Μαρίας Ανδριανού, ο μικρός Γεώργιος Πόγκας υιοθετήθηκε από τον Νικόλαο Πόγκα (ρετσιοσυλλέκτη στο επάγγελμα) και την θεία Βασιλική-Κολιέσα. Οι ρίζες τους ήταν από τα Βίλλια.

Ο μικρός Γιώργος βοηθούσε τον πατέρα του στο «χτύπημα των δέντρων» για την συλλογή της ρετσίνας. Χαρακτηριστικά της έλεγε από το ένα χέρι κρατούσε το βιβλίο και από το άλλο το σκεπάρνι... Τα δάση στα οποία δούλευαν ήταν κυρίως στην Αγ. Φωτεινή που έπρεπε να ξεκινάνε πολύ πρωί με την σούστα για δουλειά.

Η θεία Κολιέσα (σύζυγος του Κολλιού: Νίκος-Νικολιός-Κολλιός) είχε μεγάλη αγάπη για τα βιβλία και τη μόρφωση. Όταν έβλεπε τα παιδιά της γειτονιάς να παίζουν στο δρόμο τα μάλωνα στη γλώσσα που κυρίως χρησιμοποιούσε λεγοντάς τους: Κου ε κέτε βιβλίονε; (= που το έχετε το βιβλίο;)

Η Ιωάννα (ή Γιαννούλα) τον ονόμασε «Άγιο Ανάργυρο και Άγιο Παντελεήμονα» δεδομένου ότι εξέταζε όποιον τον χρειαζόταν χωρίς χρήματα. Φρόντιζε τους πάντες γύρω του, με την δοτικότητα του αυτή να ταλαιπωρεί σε κάποιες περιπτώσεις την οικογένειά του.

Η Κερατέα, το Μαρκόπουλο και το Κορωπί πήγαιναν στην Αθήνα που ήταν διευθυντής στο νοσοκομείο, τους εξέταζε, τους έδινε τα φάρμακα, τους πλήρωνε και τα εισιτήρια να επιστρέψουν! Είχε βλέπεις και στα τρία χωριά ιδιαίτερους δεσμούς δεδομένου ότι από το Μαρκόπουλο ήταν η σύζυγός του και το σόι της μητέρας του, από το Κορωπί οι συγγενείς της φυσικής του οικογέν-

νειας και από την Κερατέα η οικογένεια που τον υιοθέτησε και αποτέλεσε πραγματικό τόπο καταγωγής του!

Σχετικά με το μεταπτυχιακό του στη Γαλλία, όταν πήγε ήταν αρραβωνιασμένος με την Ευγενία, κόρη του Κωτσηπαναγιώτου από το Μαρκόπουλο. Η θεία Κολλιέσα όταν είχε να πλύνει και να σιδερώσει τα λευκά του πουκάμισα ή τις ιατρικές λευκές μπλούζες, φώναζε την Μαρίνα Ανδριανού που ήξερε, γιατί για την ίδια μαθημένη στις σκληρές δουλειές της υπαίθρου, αυτά ήταν άγνωστες και «λεπτές» ασχολίες.

Επίσης το ίδιο γινόταν όταν έφερνε από την Αθήνα τους γιατρούς, συμφοιτητές ή συναδέλφους να τους κάνει το τραπέζι... Μαζί του στην Ξάνθη είχε σαν νοσοκόμους, φροντίζοντας να τους εξασφαλίζει εργασία, τον Σταμάτη Αθανασίου (ή Σάφκα), τον Γιώργο Ρουμπάνη (αδερφό του Ζαχαρία) και τον Γιώργο τον Λάμπρο (αδελφό του Μητσολάμπρου).

Νίκος Πόγγας

Νικόλαος Πόγγας του Γεωργίου. Γεννήθηκε στην Αθήνα το 1949. Το πέμπτο παιδί του Γεωργίου Πόγγα του Νικολάου. Απεφοίτησε από την Ιατρική Σχολή του Πανεπιστημίου Αθηνών το 1974. Υπηρέτησε στο Υγειονομικό Σώμα Στρατού ως οπλίτης ιατρός. Απέκτησε την ειδικότητα Μικροβιολογίας και το 1981 ανακηρύχθηκε διδάκτορας της Ιατρικής Σχολής του Πανεπιστημίου Αθηνών. Εργάστηκε ως Επιμελητής στα Μικροβιολογικά Εργαστήρια των Νοσοκομείων Ευαγγελισμός και Ιπποκράτειου Γενικού Νοσοκομείου Αθηνών πριν την εφαρμογή του ΕΣΥ. Διετέλεσε Διευθυντής του Μικροβιολογικού Εργαστηρίου του Ταμείου Υγείας Προσωπικού Εθνικής Τράπεζας Ελλάδος (Τ.Υ.Π.Ε.Τ.) έως το 2005. Από το 2010 μέχρι το 2016 ήταν Εκπαι-

δευτής Ελεγκτικών Αρχών και Εκπαιδευτής Επιχειρήσεων Τροφίμων του Ενιαίου Φορέα Ελέγχου Τροφίμων (ΕΦΕΤ). Διετέλεσε Αναπληρωτής Καθηγητής στα ΑΤΕΙ Αθηνών έως το 2016 οπότε και συνταξιοδοτήθηκε. Είναι παντρεμένος με την Μαρία Τζιάκη και έχει δύο παιδιά.

Γεώργιος Πόγγας

Πόγγας Γεώργιος του Νικολάου. Γεννήθηκε το 1983 στον Χολαργό. Το δεύτερο παιδί του Νικολάου Πόγγα του Γεωργίου. Απόφοιτος του Αρσακείου Ψυχικού. Απεφοίτησε από την Ιατρική Σχολή του Πανεπιστημίου Κρήτης το 2007 με άριστα. Από τον Σεπτέμβριο του 2007 έως τον Μάιο του 2008 εργάστηκε ως ερευνητής στο Ίδρυμα Ιατροβιολογικών Ερευνών της Ακαδημίας Αθηνών (ΙΙΒΕΑΑ), το πλέον σύγχρονο ερευνητικό κέντρο στην Ελλάδα. Από το 2008 ζει στις ΗΠΑ. Ειδικότερα από τον Σεπτέμβριο του 2008 έως τον Απρίλιο του 2010 εργάστηκε ως μεταδιδακτορικός ερευνητής στο MD Anderson Cancer Center στο Χιούστον του Τέξας. Από τον Ιούνιο του 2010 έως και τον Ιούνιο του 2013 εργάστηκε στο Baylor College of Medicine και ειδικεύτηκε στην Παθολογία (Resident Physician - Internal Medicine). Από τον Ιούλιο του 2013 έως και τον Ιούνιο του 2017 εργάστηκε στο Εθνικό Ινστιτούτο Υγείας (National Institute of Health-NIH) και ειδικότερα στο Εθνικό Ινστιτούτο Καρκίνου National Cancer Institute (NCI) Bethesda, MD στην Μπεθέσδα της πολιτείας Μέριλαντ, ειδικεύτηκε στην Ογκολογία-Αιματολογία και εξειδικεύτηκε στην έρευνα κατά των λεμφωμάτων του αιμοποιητικού συστήματος με τους καθηγητές Bruce Cheson και Louis M. Staudt, Από τον Ιούλιο του 2017 έως και τον Ιούνιο του 2018, εργάστηκε ως Assistant Professor of Medicine στην Ιατρική σχολή του Πανεπιστημίου Κολούμπια (Columbia University College of Physicians and Surgeons) στην Νέα Υόρκη. Από τον Ιούλιο του 2018 εργάζεται ως Assistant Professor στο Πανεπιστήμιό της Μινεσώτας στην Μινεάπολη, ως ογκολόγος αιματολογικών κακοηθών. Είναι ανύπαντρος, ιατρός 3ης γενεάς

Σταμάτιος Παν. Αθανασίου

Εισήχθη στην Ιατρική Σχολή του Πανεπιστημίου Αθηνών την δεκαετία του 1930 και ήταν συμφοιτητής του Γεωργίου Πόγγα. Ο Σταμάτης, το 1936, σταμάτησε τις σπουδές του λίγο πριν το πτυχίο της Ιατρικής, και πήγε με τον Γεώργιο Πόγγα στην Ξάνθη όπου ο Γ. Πόγγας είχε την διεύθυνση του ανταφροδισιακού αγώνα στη Θράκη και εργάσθηκε σαν βοηθός του, μέχρι το 1940 όπου η Θράκη προσαρτήθηκε στη Βουλγαρία, διώχθηκαν όλοι οι δήμαρχοι, ο Μητροπολίτης και οι αρχές. Στην Ξάνθη, έμενε στο σπίτι της οικογενείας Πόγγα. Περιγράφεται από την Χρυσούλα Πόγγα-Αντωνίου σαν ένας άνθρωπος απόλυτος, δίκαιος αλλά και αυστηρός. Χαρακτηριστικά μου είπε ότι τον θυμάται σαν μια «πατρική φιγούρα» την οποία σεβόταν και

υπάκουε, σχεδόν τον φοβόταν, περισσότερο από τον πατέρα της. Το 1944 που η Θράκη επανήλθε στην κανονικότητα ο Πόγγας Γ. επανήλθε στην Ξάνθη.

Ο Σταμάτης Αθανασίου δούλεψε από την Κατοχή έως το 1955 στο δερματολογικό κέντρο που διατηρούσε ο Γ. Πόγγας αποτελούμενο από 4-5 δωμάτια στο κέντρο της Αθήνας, στην οδό Θεμιστοκλέους. Ο χώρος αυτός, παράλληλα με ιατρείο, λειτουργούσε σαν τόπος συνάντησης Μεσογειτών και κυρίως Κερατιωτών. Το είχαν σαν κέντρο ζυμώσεων πολιτικών και πολιτιστικών και μάλιστα εκεί γραφόταν η ύλη της εφημερίδας «Αττικά Νέα». Ο Σταμάτης Αθανασίου ήταν ο μεγάλος αδελφός τη πρώτης συζύγου του πατέρα μου, Σοφίας. Τα άλλα αδέλφια του ήταν ο Μήτσος, ο Στέφανος, η Ελένη, η Εγγενοπού και η Σμαράγδα. Ήταν παιδιά του Παναγιώτη και της Αργυρώς Αθανασίου.

Κατίνα Ιατρού

Αικατερίνη Ιατρού γεννημένη το 1928 στην Πέτα Κουβαρά. Σύζυγος του Κώστα Ιατρού (κουρέα) και ως εκ τούτου την ήξεραν ως κυρία Κατίνα η «Κουρέαινα». Δάσκαλός της ήταν ο γιατρός Μωραΐτης. Της έδειξε την τεχνική του να κάνει ενέσεις πάνω σε ένα πορτοκάλι. Πρώτος της ασθενής η λίγων μηνών κόρη της. Λόγω του θάρρους της και του ότι «είχε ελαφρύ χέρι» άρχισε σιγά σιγά να κάνει ενέσεις σε φίλους και συγγενείς μέχρι που έγινε γνωστή σε όλη την Κερατέα και Πέτα. Στην αρχή σαν λειτούργημα και αργότερα σαν επάγγελμα, η Κατίνα «Κουρέαινα» βοήθησε και εξυπηρέτησε τον κόσμο της Κερατέας μέχρι που έφυγε από την ζωή το 2001. Η κόρη της θυμάται ότι από τον Νοέμβριο έως τον Μάρτιο είχε μονίμως το φτυάρι πίσω από την πόρτα, για να ξεχιονίσει αν χρειαστεί, ώστε να μπορεί να βγαίνει ανά εξάωρο για το... καθήκον!

Νίκος Λιούμης

Γεννήθηκε στην Κερατέα το 1917. Τελείωσε το Οδοντιατρικό τμήμα της Ιατρικής σχολής του Πανεπιστημίου Αθηνών την περίοδο της Κατοχής, εποχή κατά την οποία τα όρια της Οδοντιατρικής εισέρχοντο σε μεγάλο βαθμό σε ιατρικά θέματα. Αυτό φαίνεται άλλωστε και σε κάποιες από τις φωτογραφίες που ενδεικτικά περιλαμβάνονται, ιδιαίτερα την περίοδο του πολέμου σε στρατιωτικό νοσοκομείο. Διατήρησε όλη του την ζωή ιδιωτικό οδοντιατρείο στην κεντρική λεωφόρο της Κερατέας. Ήταν για όλους ο γιατρός Λιούμης, ο φίλος, ο συμπαίκτης (παίκτης ΚΕΡΑΥΝΟΥ), η παρέα των μεγάλων στο καφενείο, η παρέα των παιδιών στην σπηλιά του Λιούμη

στην Κακή Θάλασσα! Ήταν για πολλούς και για μένα προσωπικά, ο άνθρωπος που με ανέβασε πρώτη φορά σε βάρκα. Μας πήγαινε βαρκάδα όλα τα παιδιά, βόλτα στο νησί και στο Δασκαλείο, έπαιζε μαζί μας σαν παιδί και αυτός! Αλλά και αργότερα που μεγαλώσαμε, το σπίτι του ήταν πάντα ανοιχτό, μαζί με την σύζυγό του Θηρεσία, τόσο στην Κερατέα το χειμώνα, όσο και στο Δασκαλείο το καλοκαίρι για παρέα και ... «Θανάση»! Ήταν παντρεμένος με την Θηρεσία Δήμα, η οποία μάλιστα, επικουρώντας το έργο της υγείας, έμαθε και έκανε ενέσεις σε όποιον το χρειαζόταν...

1998 στην επέτειο
για τα 70 Χρόνια
του Κεραυνού
Κερατέας

Διάφορα έγγραφα
του Νίκου Λιούμη που
σηματοδοτούν μία εποχή

Πάνος Π. Παναγιώτου

Το βιβλίο του Κώστα Παναγιώτου, η μυθιστορηματική βιογραφία του πατέρα του Πάνου Παναγιώτου. Έχει ως εξώφυλλο τους γονείς του.

Γεννήθηκε στην Κερατέα το 1909.

Γιός του ράφτη Πέτρου Παναγιώτου, που «έπεσε» στο Μπιζάνι το 1913 και της Αγγελικής το γένος Τσαγκόγιωργα.

Φτωχόπαιδο, δοκίμασε σκληρά την πατρική ορφάνεια, αλλά με τη θυσιαστική προσφορά της ηρωίδας μητέρας του κατόρθωσε να σπουδάσει Ιατρική στο Πανεπιστήμιο Αθηνών, απ'όπου αποφοίτησε, σε ηλικία 23 ετών, το 1932.

Ειδικεύτηκε στην Μαιευτική και Γυναικολογία, ανελθών όλες τις κλίμακες της ιεραρχίας έως αυτήν του τακτικού Καθηγητού.

Προικισμένος με ιδιαίτερα διανοητικά χαρίσματα, μεσουράνησε ως Μαιευτήρας-Γυναικολόγος στην Αθήνα και διέπρεψε ως ο επιφανέστερος λόγιος της Ιατρικής Σχολής των Αθηνών, τον εικοστό αιώνα.

Πνεύμα αναγεννησιακό, βαθύτατα μορφωμένος σε όλους τους κλάδους του επιστητού, στη φιλοσοφία, την ιστορία, τις τέχνες, τη μουσική, την Αρχαία Ελληνική Γραμματεία- μετέφρασε Αριστοτέλη- την ποίηση- ποιητής και ο ίδιος...

Εξάσκησε την Ιατρική με ήθος και προσήλωση στην επίτοκο και την πάσχουσα γυναίκα, απαράμιλλα...

Αντιπροσώπευε την κλασική φιγούρα του παλαιού μεγάλου κλινικού γιατρού, που όλο και λιγότερο συναντάμε στις μέρες μας...

Εκδήμησε προς την αχανή, άναστρο νύχτα, στις 5 Φεβρουαρίου του 1994, πλήρης ημερών...

Με την προσφορά του στις γυναίκες που ευεργέτησε, άφησε έναν κόσμο καλύτερο από αυτόν που υπήρχε πριν από αυτόν...

Κώστας Παναγιώτου

Κώστας Π. Παναγιώτου

Γεννήθηκε το 1951. Ευνοήθηκε να έχει πατέρα μία λαμπρή προσωπικότητα...

Σπούδασε Ιατρική, επηρεασμένος από τη μαρμαρυγή της άσπιλης, λευκής μπλούζας του πατρός. Ειδικεύτηκε στην Ακτινολογία. Κληρονόμησε τμήμα της πνευματικής αύρας του πατέρα του, αύρας που, δυστυχώς, ανέτειλε αργά στη ζωή του...

Συνέγραψε μέχρι τώρα τρία βιβλία, δύο στοχασμών και μία μυθιστορηματική βιογραφία με θέμα, ποιόν άλλον, τον πατέρα του... Επεδόθη στην ποίηση εξ απαλών ονύχων και σε λίγο θα εκδώσει τα θησαυρισμένα ποιήματά του...

Λάτρης του Αρχαιοελληνικού πνεύματος σε απόλυτο γενετική ευθυγράμμιση με τον γεννήτορα... Οπαδός του Σοπενχάουερ, κατατρύχεται από τους προσωπικούς του δαίμονες... Και ηρεμία δεν βρίσκει...

Πιστεύει, απαρασάλευτα, στο πνεύμα, τη μόνη δύναμη ικανή να λυτρώσει τον άνθρωπο από τα σκοτάδια του...

Πατέρας και γιός...

Πριν από 40 χρόνια...

Στην κορνίζα φωτογραφία της μητέρας του Πάνου Παναγιώτου, Αγγελικής.

Βαγγέλης Λιάπης

Γεννήθηκε στην Κερατέα το 1921, το έκτο παιδί (και μοναδικό αγόρι) του ζεύγους Γεωργίου και Βασιλικής Λιάπη (της θείας Γιώργαινας και του μπαρμπα Γιώργη, για εμάς, τα παιδιά της γειτονιάς). Η οικογένειά του ήταν μια από τις πιο επιφανείς οικογένειες της Κερατέας, με το αρχοντικό της να δεσπόζει στο κέντρο σχεδόν της πόλης.

Ο Βαγγέλης Λιάπης, αφού τέλειωσε το Δημοτικό σχολείο στην Κερατέα και την Λεόντειο στην Αθήνα, εισήχθη στην Ιατρική Σχολή του Πανεπιστημίου Αθηνών και μετά την αποφοίτησή του πήρε την ειδικότητα της Ωτορινολαρυγγολογίας κοντά στον καθηγητή του Πανεπιστημίου Δημητριάδη Θεόδωρο, μετέπειτα πεθερό του.

Το 1958, παντρεύτηκε την κόρη του καθηγητού του, Δημητριάδη, Άννελη, της οποίας η συμβολή και υποστήριξη στην επιστημονική και επαγγελματική του ολοκλήρωση, υπήρξε καθοριστική. Αυτό και χάρη στις γνωριμίες που είχε από το επιστημονικό και κοινωνικό περιβάλλον του πατέρα της (γνωστός στην Ευρώπη για το έργο του), αλλά και χάρη στην γλωσσομάθειά της (άριστα γαλλικά, αγγλικά και γερμανικά), τον βοήθησε να πάει πρώτα στην Αγγλία, για μικρό διάστημα και κατόπιν στη Γερμανία για δύο χρόνια, όπου του άνοιξαν καινούριοι επιστημονικοί ορίζοντες, καθιστώντας τον έναν από τους καλύτερους ιατρούς στον τομέα του. Απέκτησαν την κόρη τους Λίλα, η οποία το 1991 του χάρισε και τον εγγονό του, Θεμιστοκλή. Είχε όμως την ατυχία να χάσει την σύντροφο του Άννελη νωρίς, το 1978, τελείως απροσδόκητα.

Η Άννελη, παρά όλη την καταγωγή της, από την elit των Αθηνών, ήταν ζεστή, καταδεκτική, φιλική και απλή, με τον κάθε άνθρωπο που ερχόταν να συναντήσει τον γιατρό, κερδίζοντας έτσι την αγάπη και τις καρδιές των Κερατιωτών. Η ίδια, αγάπησε την Κερατέα σαν το σπίτι της και σκόπευαν με τον άντρα της να μείνουν μόνιμα, αφού θα τελείωνε η κόρη τους το σχολείο.

Ο Βαγγέλης Λιάπης αρχικά, επί σειρά ετών ήταν στην ωτορινολαρυγγολογική κλινική του Ερυθρού Σταυρού ως βοηθός του καθηγητή του, στην συνέχεια

χειρουργούσε και σε άλλα νοσοκομεία όπως στην Αθηναϊκή Κλινική, μέχρι που έγινε διευθυντής του τμήματος Ω.Ρ.Λ. στο νοσοκομείο Παίδων Αγία Σοφία και τέλος στο Ιατρικό Αθηνών, ενώ παράλληλα από το 1960, είχε το ιδιωτικό του Ιατρείο στη Νεοφύτου Δούκα στο Κολωνάκι, όπου δεχόταν το μεγαλύτερο μέρος των κατοίκων της Κερατέας, που αντιμετώπιζε πρόβλημα, και μάλιστα πολλές φορές αφιλοκερδώς.

Παράλληλα τους βοηθούσε με τις γνωριμίες του, θέτοντας όλους τους συναδέλφους τους, επιφανείς ιατρούς άλλων ειδικοτήτων, στην υπηρεσία των Κερατιωτών.

Μετά τον αιφνίδιο θάνατο της συζύγου του το 1978, ήρθε σε δεύτερο γάμο το 1988, με την συνάδελφό του, αναισθησιολόγο, Ειρήνη Κατσούλη.

Έφυγε από την ζωή το 2014, πλήρης ημερών.

Ως την πιο εύγλωτη μαρτυρία για τον γιατρό αλλά και άνθρωπο Ευάγγελο Λιάπη, θα ήθελα να παραθέσω τον επικήδειο που εκφώνησε η κόρη του, Λίλα, κατά την εξώδειο ακολουθία στον Άγιο Δημήτριο Κερατέας τον Φεβρουάριο του 2014.

Θα ήθελα να αποχαιρετήσω μαζί σας τον πατέρα μου, τον σύντροφο, τον φίλο, τον συνάδελφό, τον συνοδοιπόρο και προπάντων τον γιατρό σας.

Τον γιατρό που γιάτρευε όχι μόνο τα αυτιά, τη μύτη και το λαιμό αλλά και την ψυχή και τη διάθεση και κάθε λογής προβλήματα για τα οποία προσέτρεχαν σ'αυτόν: γιατρέ μου κείνο, γιατρέ μου τούτο, ήταν πάντα εκεί για όλους.

Την διαδρομή του ως επιστήμονα επί 60 σχεδόν χρόνια όλοι την γνωρίζετε. Ως χειρουργός κεντούσε. Προσωπικά πάντα θαύμαζα την καταπληκτική του ικανότητα να

*Νεαρός στον γνωστό
μας βράχο της Κακής
Θάλασσας*

Με τη μητέρα του θεία Γιώργαινα και την κόρη του

κάνει διάγνωση ακόμα και με μια ματιά. Αυτό βέβαια ήταν επακόλουθο μιας τεράστιας κλινικής πείρας την οποία απέκτησε από νωρίς σε μεγάλα νοσοκομεία, αλλά κι ενός ιατρικού ενστίκτου που τον διέκρινε. Θα ήθελα να υπενθυμίσω και στους νεότερους ότι ο μπαμπάς υπήρξε και πρωτοπόρος στην χρησιμοποίηση στην Ελλάδα ορισμένων μεθόδων χειρουργικής. Αναφέρομαι στην τυμπανοπλαστική του ώτος, την οποία έμαθε στην Γερμανία και πρώτος την δίδαξε εδώ στον Ερυθρό Σταυρό. Επίσης στην καινούρια τότε μέθοδο Nengus στην αμυγδαλεκτομή με γενική αναισθησία, την οποία αφού έμαθε στην Αγγλία, την έφερε στην Ελλάδα. Αυτή μάλιστα την τελευταία, την δίδαξε και μετά και στους Γερμανούς στην πανεπιστημιακή κλινική του Wuzgburg, οι οποίοι ήταν πίσω σ' αυτόν το τομέα (χρησιμοποιούσαν ακόμα αιθέρα για αναισθησία) και που ονόμασαν μια λαβίδα κατά την επέμβαση "Liapis Zange". Αυτά για την ιστορία, την οποία θα έπρεπε που και που να θυμόμαστε.

Δεν ήταν όμως μόνο γιατρός. Ήταν και άνθρωπος της γης. Της γης των γονιών του, της γης του τόπου του της Κερατέας, της γης των Μεσογείων. Έφευγε από το νοσοκομείο και πήγαινε κατευθείαν σ' αμπέλια του, στις ελιές, στις βερυκοκιές, σ' αγγιναράκια. Αυτή η αγάπη του για τη φύση και τους καρπούς της αποτελούσε αναπόσπαστο κομμάτι της προσωπικότητάς του και του προσέδιδε αυτήν την απλότητα, την ευγένεια, την γενναιοδωρία και την ανοιχτοσύνη προς όλους τους ανθρώπους. Άρχοντας στην ψυχή και σ' όλα τα άλλα.

Αγαπούσε και λαχταρούσε την Κερατέα, μήτρα της οικογένειάς του, την οποία λάτρευε ως την τελευταία του πνοή.

Αποχαιρετώ σήμερα τον πατέρα αλλά και μητέρα για τα τελευταία 35 χρόνια και γι' αυτό του χρωστάω απέραντη ευγνωμοσύνη για την υπέροχη ζωή που μου χάρισε.

Καλό σου ταξίδι,
μπαμπά μου

Με τους συναδέλφους του στον Ερυθρό Σταυρό

Με την ομάδα του στα σκαλιά του Νοσοκομείου Παίδων Αγία Σοφία

Με τον εγγονό του Θέμη στο αμπέλι

Δημήτρης Παπαγιάννης

Ο Δημήτριος Γ. Παπαγιάννης γεννήθηκε το 1930 στην Κερατέα Αττικής. Αποφοίτησε από την Ιατρική Σχολή του Πανεπιστημίου Αθηνών το 1956. Ειδικεύτηκε στην Μαιευτική Γυναικολογία στο Νοσοκομείο Έλενα Βενιζέλου και απέκτησε τον τίτλο της ειδικότητας το

1964. Υπήρξε εκ των ιδρυτών του Μαιευτηρίου ΜΗΤΕΡΑ στη Σεβαστουπόλεως και μετέπειτα του σημερινού Μαιευτηρίου ΜΗΤΕΡΑ το 1980 και έκτοτε ήταν τακτικό μέλος των Διοικητικών Συμβουλίων του Μαιευτηρίου φτάνοντας μέχρι την θέση του Προέδρου. Είναι παντρεμένος και έχει αποκτήσει 3 κόρες (μία εκ των οποίων είναι Ιατρός και ακολούθησε την ειδικότητα του πατέρα της) και 5 εγγόνια.

Από αριστερά Ρένα και Δημήτρης Παπαγιάννης, Σοφία Παπαγιάννη

Βασιλική Παπαγιάννη

Μαιευτήρας – Γυναικολόγος, γεννήθηκε στην Αθήνα, είναι κόρη του Δημήτρη Γ. Παπαγιάννη.

Η Δρ Βασιλική Παπαγιάννη, διδάκτωρ του πανεπιστημίου Αθηνών και αριστούχος απόφοιτος της Ιατρικής Σχολής του Πανεπιστημίου της Ρώμης (βαθμός 110/110) ειδικεύτηκε στη Μαιευτική-Γυναικολογία ενώ απέκτησε License για screening πρώτου τριμήνου από το Fetal Medicine Foundation.

Εργάστηκε στις Γυναικολογικές μαιευτικές κλινικές των νοσοκομείων Royal Berkshire Hospital, Wexham Park & Heatherwood Hospital στην Αγγλία, στα οποία διεκπεραιώνονταν 6500 και 5000 τοκετοί το χρόνο αντίστοιχα. Στην Αγγλία, από το 2002 και για ένα έτος συμμετείχε στις δραστηριότητες του τμήματος Fetal Medicine, υπό την εποπτεία του καθ Κ. Νικολαΐδη στο King's College Hospital.

Η Δρ Βασιλική Παπαγιάννη από το 2006 μέχρι σήμερα είναι υπεύθυνη Ιδιωτικής Μονάδας Εμβρυομητρικής Ιατρικής ενώ είναι και συνεργάτης ιατρός του Μαιευτηρίου «Μητέρα». Διαθέτει πολύχρονη εμπειρία την οποία απέκτησε σε ελληνικά και αγγλικά νοσοκομεία, ενώ έχει και πολυάριθμες δημοσιεύσεις σε επιστημονικά περιοδικά.

Γρηγόριος Σπ. Καβέτσος

Υιός του Σπ. Καβέτσου, συμβολαιογράφου στην Κερατέα και της Αικατερίνης Λιάπη Καβέτσου, αδελφής του Ιατρού Βαγγέλη Λιάπη, γεννήθηκε στην Κερατέα το 1937, τελείωσε τις γυμνασιακές του σπουδές στην πρότυπο Βαρβάκειο σχολή Αθηνών.

Το 1954 εισάγεται στην Ιατρική σχολή του Πανεπιστημίου Αθηνών, από το οποίο αποφοίτησε το 1962. Μετά το πέρας της στρατιωτικής του θητείας (υπηρέτησε ως έφεδρος Ανθυπίατρος στο 2ο Σώμα Στρατού στη Βέροια) διορίστηκε άμισθος βοηθός (1964-1966) του Παθολογοανατομικού Εργαστηρίου του Νοσοκομείου Ελληνικού Ερυθρού Σταυρού.

Το 1966 διορίστηκε έμμισθος βοηθός στο ίδιο εργαστήριο. Το 1968 ανακηρύχθηκε Διδάκτωρ του Πανεπιστημίου Αθηνών με βαθμό «Άριστα». Το 1969 απέκτησε κατόπιν εξετάσεων τον τίτλο της ειδικότητας της Παθολογικής Ανατομικής. Μετά από διετή παραμονή στη Μ. Βρετανία, όπου εργάστηκε ως υπεύθυνος ιατρός στο Παθολογοανατομικό Εργαστήριο του Νοσοκομείου North Staffes Royal Infirmary, επανέρχεται στην Ελλάδα στον Ερυθρό Σταυρό και συνεχίζει την εργασία του σε διάφορες θέσεις.

Το 1979 ανέλαβε την Δ/ση του Παθολογοανατομικού Εργαστηρίου του Ερυθρού Σταυρού.

Το 1983 ανακηρύχθηκε επίκουρος καθηγητής του Πανεπιστημίου Αθηνών.

Από τον Οκτώβριο του 1979 ανέλαβε την διεύθυνση του Παθολογοανατομικού Εργαστηρίου του «Μητέρα», την οποία κατείχε έως το 2010.

Σοφία Γεωρ. Παπαγιάννη

Κόρη του Γεωργίου Παπαγιάννη, αδελφού του πατέρα μου Βασίλη Παπαγιάννη. Βοηθός Αγροτικού Ιατρείου Κιμμερίων Νομού Ξάνθης, δεκαετία 1960. Υπηρέτησε στο πλευρό του αδελφού της Δημ. Γ. Παπαγιάννη, όταν ο δεύτερος έκανε την θητεία του ως αγροτικός ιατρός στον νομό Ξάνθης. Νομιάτρος της περιοχής εκείνη την περίοδο ήταν ο Γ. Πόγγας, επίσης από την Κερατέα.

Μανώλης Ντίνος

Υιός του Σταμάτη και της Ελένης Μανώλη, γεννήθηκε στην Κερατέα το 1939. Σπούδασε στο Αμβούργο της Γερμανίας και πήρε την ειδικότητα της Γυναικολογίας το 1964. Το 1969 έρχεται στην Ελλάδα και υπηρετεί την θητεία του στο στρατό. Επιστρέφει στη Γερμανία όπου λειτουργεί δική του γυναικολογική κλινική. Ήταν παντρεμένος με τη Γερμανίδα Ingrid και είχαν μια κόρη την Ελένη. Αγαπούσε πολύ την Ελλάδα και ερχόταν συχνά στο σπίτι του (το οποίο είχε ανακαινίσει), ένα χαρακτηριστικό νεοκλασικό στην οδό Απόλλωνος,

το οποίο επί σειρά ετών είχε στεγάσει την «Χρυσή Τομή». Το 2008 αποφάσισε, μετά από πρόταση του Δήμου, να του πουλήσει το σπίτι του, αλλά το τότε Δημοτικό Συμβούλιο δεν ενέκρινε κατ' απόλυτη πλειοψηφία, όπως απαιτείτο, την αγορά, παρ' όλο που ο ίδιος ο Δήμος του είχε ζητήσει να το αγοράσει. Απογοητευμένος τότε, πουλάει σε ιδιώτη, τον Ρουμπάνη, το σπίτι και επιστρέφει στη Γερμανία. Έκτοτε δεν ξαναγυρίζει στην Κερατέα.

Απεβίωσε το 2009 στην Γερμανία.

Δεκλερής Φιλοποίμην

Γεννημένος το 1968 υιός του Κων/νου Δεκλερή και εγγονός της Σταματίνας Δεκλερή.

Μητέρα του η Σοφία (Φωφώ) Μανώλη, αδελφή του Ιατρού Ντίνου Μανώλη.

Ο Φιλοποίμην πραγματοποίησε 4ετείς σπουδές με ειδικότητα λογοθεραπευτή στο Sapienza της Ιταλίας. Εξάσκησε το επάγγελμα του λογοθεραπευτή από το 1995 έως το 2012 όποτε και σταμάτησε λόγω προβλημάτων υγείας.

Σταμάτης Σίνη

Υιός του Ιωάννη και της Ελένης Σίνη (το γένος Δήμα, αδελφής της μητέρας μου), γεννημένος το 1933 στην Κερατέα Αττικής.

Ο Ιωάννης Σίνη ήταν κτηματίας, με αρκετά μεγάλη περιουσία και εισοδήματα αξιόλογα πριν τον πόλεμο. Την δεκατία όμως του 1950, με την γεωργική παραγωγή να φθίνει, παρόλο που είχε αρκετά κτήματα, δεν τα καλλιεργούσε και ως αποτέλεσμα δεν είχε επαρκή ρευστότητα ώστε να μπορεί να σπουδάσει τον γιό του Σταμάτη, ο οποίος ήταν ένας πολύ καλός μαθητής.

Τον βγάζει λοιπόν από το σχολείο και τον στέλνει να μάθει την τέχνη του ξυλουργού δίπλα στον Κωνσταντίνο Ιατρού, μετέπειτα ιερέα, γνωστό μας παπα-Κώστα, όταν αυτός ήταν ακόμα κοσμικός και ασκούσε το συγκεκριμένο επάγγελμα, απέναντι από το εμπορικό του Κώστα Ιατρού (πλησίον της Αγίας Παρασκευής).

Μετά από κάποιους μήνες που παρακολούθησε την τέχνη, ο παπα-Κώστας πηγαίνει στον πατέρα του και θείο μου και του λέει: «Γιάννη, γιατί καταδικάζεις αυτό το φωτισμένο παιδί; Ό,τι βιβλίο ή κείμενο πέσει στα χέρια του, την ώρα που δεν έχουμε δουλειά, το «ρουφάει» στην κυριολεξία. Πρέπει να προσπαθήσεις να τον στείλεις να σπουδάσει».

Σταμάτης Σίνη

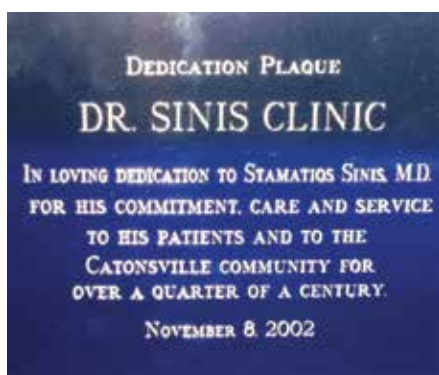
*Με τους γονείς του
και τις αδελφές
του Κλειώ και
Μαρία στο
πατρικό στην
Κερατέα*

Πράγματι, οι προσπάθειες γίνονται και με την βοήθεια ενός κουμπάρου τους από την Αθήνα, ονόματι Δήμα (συμπωματική συνωνυμία με το γένος του Σταμάτη), ο Σταμάτης πηγαίνει στην Αθήνα, τελειώνει το εξατάξιο γυμνάσιο και εισάγεται στην Ιατρική σχολή του Πανεπιστημίου, με σκοπό από την αρχή να πάρει την ειδικότητα του ψυχιάτρου. Παίρνει το πτυχίο του το 1961, παντρεύεται την Μάρθα Καλοθή, κόρη επιφανούς οικογενείας των Αθηνών, με την οποία έχουν ένα ζεστό δεσμό και πολύ αγάπη. Φεύγουν για το νησί της Κέρκυρας όπου και πραγματοποιεί εκεί το αγροτικό του. Επιστρέφοντας το 1963 θα πάρει από το Αιγινήτειο ειδικότητα Ψυχιατρικής-Νευρολογίας και θα εργαστεί στο ίδιο νοσοκομείο, ενώ παράλληλα θα κάνει έρευνα στον εγκέφαλο.

Το 1969 θα μεταβεί οικογενειακώς στην Αμερική, στο Πανεπιστημίο Ρότσεστερ της Νέας Υόρκης, για περαιτέρω γνώση και έρευνα στον εγκέφαλο.

Είχε μια μεγάλη καριέρα στον τομέα που τόσο τον ενδιέφερε, σε διάφρα ερευνητικά κέντρα και νοσοκομεία της Αμερικής (έζησε κυρίως στη Βαλτιμόρη) και απεβίωσε το 2005 στη Βαλτιμόρη, στο Μαίρυλαντ των Η.Π.Α.

Η οικογένειά του, αποτελείται από την σύζυγό του Μάρθα, 2 κόρες, Σπυριδούλα και Κάτια-Έλενα και τον υιό του, Φαίδων-Ιωάννη. Ποτέ δεν ξέχασε την πατρίδα του, την επισκεπτόταν συχνά και στις αποσκευές του, όταν γύριζε πίσω, το μεγαλύτερο βάρος είχαν τα ελληνικά βιβλία, κυρίως ιστορικά!

Η απονομή τιμητικής πλακέτας τον Νοέμβριο του 2002, για την προσφορά του στους ασθενείς για πάνω από ένα τέταρτο του αιώνα στο Catonsville. Με την σύζυγό του Μάρθα Σίνη -Καλοθή

Με την οικογένειά του

Τα ξαδέλφια Σοφία Παπαγιάννη, Σταμάτης Σίνης

Μπροστά στο τζάκι του πατρικού Δήμα, κατασκευασμένο το 1860, Πάσχα του 1995

Αθανάσιος Αντωνίου

Αθανάσιος Αντωνίου του Σταύρου. Γεννήθηκε το 1935 στην Κερατέα. Γονείς ήταν ο Σταύρος Αντωνίου και η Ισιδώρα Σίνη. Τελείωσε τις εγκύκλιες σπουδές του στο Κορωπί. Εισήλθε στην Ιατρική Σχολή Αθηνών και αποφοίτησε το 1961. Υπηρέτησε, ως έφεδρος αξιωματικός στην Μακεδονία. Εργάστηκε, ως αγροτικός ιατρός, σε χωριά του Νομού Ξάνθης. Αγάπησε τους κατοίκους, οι οποίοι ήταν Τουρκόφωνοι, Πόντιοι και πρόσφυγες από την Μ. Ασία με συνθήκες δύσκολες χωρίς ηλεκτρικό εποχή που οι νέοι ήταν μετανάστες στην Γερμανία. Περιέθαλπε τους παππούδες και τα εγγόνια τους που έδειχναν την ευγνωμοσύνη τους. Εκεί έμαθε ότι εκτός από τα αμπέλια και τις ελιές, υπήρχε και η καλλιέργεια του καπνού.

Πήρε την ειδικότητα του Καρδιολόγου στο Νοσοκομείο του Ερυθρού Σταυρού την περίοδο 1966-73. Έγινε επιμελητής στο Γενικό Κρατικό Νοσοκομείο Αθηνών.

Εργάστηκε ως Καρδιολόγος και αργότερα Αρχίατρος στο Ταμείο Υγείας των Δημοσιογράφων που τον αγάπησαν και τον εκτίμησαν. Παντρεύτηκε την κοινωνική λειτουργό Χρυσούλα Πόγγα του Γεωγίου και απέκτησε τρεις γιούς που ήταν υπερήφανοι γι' αυτούς. Απεβίωσε το 2015. Ανώδυνα, ανεπαίσχυντα και με την καλή μαρτυρία του κόσμου. Ευχαριστημένος γιατί προσέφερε στην κοινωνία, η οποία του το ανταπέδωσε σε αγάπη.

Αγγελική Παππά

Εκπαιδεύτηκε και πήρε πτυχίο από την σχολή Επισκεπτριών Αδελφών της Υγειονομικής Σχολής Αθηνών.

Με αυτό το πτυχίο, διορίστηκε στο Π.Ι.Κ.Π.Α. (Πατριωτικό Ίδρυμα Κοινωνικής Πρόνοιας και Αντιλήψεως), αμέσως μετά την αποφοίτησή της και το 1961 τοποθετήθηκε αρχικά στο Λαύριο. Το 1963 ανέλαβε υπηρεσία στο Π.Ι.Κ.Π.Α. Κερατέας όπου παρέμεινε μέχρι το 1989 που έκλεισε το Π.Ι.Κ.Π.Α. και πήρε ορ-

γανική θέση στο Κέντρο Υγείας Μαρκοπούλου, με απόσπαση στο παράρτημα του Κέντρου Υγείας που λειτουργούσε Ιατρείο μέσα στο δημαρχείο.

Συνταξιοδοτήθηκε το 1991. Η τριαντάχρονη σχεδόν εμπειρία της στο Π.Ι.Κ.Π.Α. είναι αξιόπιστη μαρτυρία για τη δομή και τη λειτουργία του ιδρύματος, όπως αναφέρεται παρακάτω.

Γιώργος Κρικέλλης

Το 1962 εισάγεται στην Ιατρική σχολή του Εθνικού και Καποδιστριακού Πανεπιστημίου Αθηνών από όπου παίρνει το πτυχίο του και το 1968 πραγματοποιεί τη Στρατιωτική του Θητεία. Το 1969 θα υπηρετήσει το Αγροτικό του στο ιατρείο στο Πολυνέρι Γρεβενών. Το 1972 μεταβαίνει στη Γερμανία όπου κάνει μετ'έκπαίδευση, παραμένει έως το 1978 και παίρνει την ειδικότητα Μαιευτικής και Γυναικολογίας. Το 1978 επιστρέφει στην Ελλάδα και εγκαθίσταται στην Κερατέα, όπου ανοίγει ιδιωτικό γυναικολογικό Ιατρείο. Υπήρξε συνεργάτης του Νοσοκομείου «Υγεία» και αργότερα συνεργάτης του Νοσοκομείου «Λητώ». Το 2013 Συνταξιοδοτήθηκε.

Μάτα Πέτση-Κρικέλλη

Κόρη του Σταμάτη και της Σοφίας Πέτση. Το 1962 εισάγεται στην Οδοντιατρική Σχολή του Εθνικού Καποδιστριακού Πανεπιστημίου Αθηνών. Το 1968 ανοίγει Οδοντιατρικό Ιατρείο στην Κερατέα, το οποίο θα κλείσει το 1972 για να μεταβεί με το συζυγό της Γιώργο Κρικέλλη στη Γερμανία, προκειμένου εκείνος να πάρει την ειδικότητα της Μαιευτικής - Γυναικολογίας. Η ίδια εργάστηκε σε ιδιωτικά Οδοντιατρεία στην Γενική Οδοντιατρική και Ορθοδοντική. Το 1979 επιστρέφει στην Ελλάδα, στην Κερατέα και ανοίγει πάλι οδοντιατρείο το οποίο διατηρεί έως το 2012, από όπου συνταξιοδοτήθηκε.

Εριφύλη Γ. Κρικέλλη

ΠΑΙΔΙΑΤΡΟΣ

Γεννήθηκε το 1977 στο Oberhausen, Γερμανίας. Κόρη του Γιώργου και της Μάτας Κρικέλλη. Ήρθε στην Ελλάδα και συγκεκριμένα στην Κερατέα σε ηλικία 2 ετών με τους γονείς της. Μετά το τέλος του Λυκείου εισάγεται το 1996 στο Ιατρικό Τμήμα της Σχολής Επιστημών Υγείας του Εθνικού και Καποδιστριακού Πανεπιστημίου Αθηνών, από όπου αποφοίτησε το 2002 με βαθμό πτυχίου 8,61/10 Άριστα και πήρε Αριστείο σαν αριστούχος - πτυχιούχος του τμήματος Ιατρικής. Το 2003-2004 έκανε την Υποχρεωτική υπηρεσία υπαίθρου (Αγροτικό) στο Π.Ι. Αγίας Θέκλης νομού Κεφαλληνίας. Το 2004 πήρε

Ειδικότητα Γυναικολογίας και Μαιευτικής στο St. Agnes-Hospital, Bocholt, επαρχία Westfalen-Lippe Γερμανίας. Το 2006-2007 άρχισε την ειδικότητα Παιδιατρικής και Ιατρικής εφήβων στο St. Antonius-Hospital, Kleve, επαρχία Rhein-Westfalen Γερμανίας και στη συνέχεια ολοκλήρωσε την ειδικότητα Παιδιατρικής στην Πανεπιστημιακή Παιδιατρική Κλινική του Π.Γ.Ν. Πατρών «Παναγία η Βοήθεια».

Από το 2010-σήμερα λειτουργεί ιδιωτικό ιατρείο ως Ειδική Παιδιάτρος στο Αργοστόλι Κεφαλληνίας.

Θεοδώρα Δούκα

Η Θεοδώρα Δούκα, είναι σήμερα καθηγήτρια της Πειραματικής Ψυχολογίας στο τμήμα Κλινικών Νευροεπιστημών και Διευθύντρια του Ερευνητικού Κέντρου στις Παθήσεις Εθισμού (Sussex Addiction Research and Intervention Centre; SARIC) στο Πανεπιστήμιο του Sussex. Τελείωσε το γυμνάσιο Κερατέας και εισήλθε στην Ιατρική Σχολή του Εθνικού και Καποδιστριακού Πανεπιστημίου Αθηνών το 1965, από όπου αποφοίτησε το 1971. Το 1975 με υποτροφία από το Ίδρυμα Κρατικών Υποτροφιών (ΙΚΥ) ολοκλήρωσε με άριστα το διδακτορικό της δίπλωμα στην Φαρμακολογία, με την μελέτη στον ρόλο της θυροξίνης επάνω στην λειτουργία του εγκεφάλου και στην νοητική συμπεριφορά.

Το 1975 απόκτησε την ειδικότητά της Αναισθησιολογίας και εργάσθηκε ως Αναισθησιολόγος στην Αθήνα μέχρι το 1978. Παράλληλα απόκτησε θέση Πανεπιστημιακού Βοηθού και μετά Επιμελητού στο τμήμα Φαρμακολογίας της Ιατρικής σχολής του Πανεπιστημίου Αθηνών. Το 1978 άρχισε μεταπτυχιακές σπουδές στο τμήμα Νευροψυχοφαρμακολογίας στο Ινστιτούτο Ψυχιατρικής του Max Planck του Μονάχου στη Γερμανία και ακολούθησε το 1985 με θέση ως διευθύντρια του τμήματος της Κλινικής Ψυχοφαρμακολογίας στην Φαρμακευτική Εταιρεία Schering AG στο Βερολίνο. Επέστρεψε στην Πανεπιστημιακή σταδιοδρομία το 1995 ως αναπληρωτής και σύντομα ως τακτικός καθηγητής στο Πανεπιστήμιο του Sussex.

Το επιστημονικό της έργο, που εστιάζεται στη μετάφραση ιδεών και μεθόδων από μελέτες σε ζώα σε μελέτες στους ανθρώπους, έχει επηρεάσει ιδιαίτερα την έρευνα σε εθιστικές συμπεριφορές. Πρόσφατα υπηρέτησε ως Πρόεδρος της Ευρωπαϊκής Φαρμακολογικής Εταιρείας Συμπεριφοράς (2013-2015). Οι έρευνές της στις αρχές της σταδιοδρομίας της οδήγησαν στην πρώτη επίδειξη μιας σχέσης μεταξύ των βενζοδιαζεπινών και των ενδογενών οπιούχων συστημάτων, η οποία έχει δημιουργήσει είκοσι χρόνια ερευνητικής προσπάθειας. Κατά τη διάρκεια των 10 ετών στη φαρμακευτική βιομηχανία στον τομέα της κλινικής ψυχοφαρμακολογίας, συμμετείχε στη μελέτη των μηχανισμών που οδηγούν στην εξασθένιση της μνήμης. Η τρέχουσα εργασία της, επικεντρώνεται στις δράσεις των εθιστικών ουσιών στη νοητική λειτουργία, στην συμπεριφορά και στην λειτουργία του εγκεφάλου. Παράλληλα εξετάζει τους παράγοντες, γενετικούς και περιβαλλοντικούς που οδηγούν στον εθισμό ουσιών αλλά και σε άλλου είδους εθισμών (τυχερά παιχνίδια κ.λ.π). Το έργο της υποστηρίζεται από το Συμβούλιο Ιατρικών Ερευνών και το Συμβούλιο Έρευνας Βιοτεχνολογίας και Βιολογικών Επιστημών στο Εθνικό Βασίλειο, και από την Ευρωπαϊκή Κοινότητα και το Εθνικό Ινστιτούτο Υγείας στις Ηνωμένες Πολιτείες.

Αθανάσιος Λιάγκης

Γεννήθηκε στην Κερατέα, γιος του Σταμάτη και της Σοφούλας Λιάγκη.

Είναι γιατρός Γενικής Ιατρικής εκπαιδευμένος στην Τροπική - Υποτροπική Ιατρική (Ειδική Παθολογία) Ευρωπαϊκής Ένωσης. Τ. Βοηθός Α' Χειρουργικής Κλινικής Πανεπιστημίου Αθηνών. Διατηρεί Ιατρείο στην Κερατέα από το 1977 στην Κεντρική Πλατεία, όπου βρίσκεται και το πατρικό του σημερινή κατοικία του.

Σοφία Παπαγιάννη

Αποφοίτησα από το Λύκειο Κερατέας και πέτυχα την εισαγωγή μου το 1972 με υποτροφία (τρίτη στην κατάταξη) στην Φαρμακευτική σχολή του Πανεπιστημίου Αθηνών.

Μετά το τέλος των σπουδών μου άνοιξα Φαρμακείο στην Κερατέα το 1977, το οποίο διατηρώ μέχρι σήμερα.

Στο πλαίσιο της κοινωνικής μου δραστηριότητας η οποία εκδηλώθηκε από την αρχή της επαγγελματικής μου καριέρας, ασχολήθηκα και υπήρξα:

Ιδρυτικό μέλος σε κοινωνικούς και πολιτιστικούς συλλόγους (Χρυσή τομή, σύλλογος Απόλλων, γυμναστικός σύλλογος).

Με την τοπική αυτοδιοίκηση (πρόεδρος του δημοτικού συμβουλίου και αντιδήμαρχος του δήμου Κερατέας).

Πρόεδρος του ΠΙΚΠΑ Κερατέας και της Ζ' Παιδικής κατασκήνωσης του Υπ. Υγείας. Πρόεδρος του πολιτιστικού Κέντρου, του ΚΑΠΗ και του παιδικού σταθμού του δήμου Κερατέας. Μέλος του Διοικητικού Συμβουλίου του νοσοκομείου Παιδών Αθηνών «Αγία Σοφία» (1994-1998). Μέλος του Διοικητικού Συμβουλίου του νοσοκομείου «Σωτηρία» (1994-1998). Εξασκώντας το επάγγελμα της φαρμακοποιού, καθημερινός σκοπός μου, είναι η φροντίδα του ασθενούς, του υγιούς, του μεσήλικα, του νέου, του εφήβου, του παιδιού, του βρέφους.

41 χρόνια πορείας

Το φαρμακείο έπαιξε ανέκαθεν πολύ βασικό ρόλο στην πρωτοβάθμια φροντίδα υγείας. Ο φαρμακοποιός με τις συμβουλές του και την συνολική και σφαιρική γνώση για την κατάσταση της υγείας των ασθενών του και εν γένει των πελατών του, μπορεί να τους κατευθύνει σωστά σε επίπεδο πρόληψης και αντιμετώπισης των προβλημάτων υγείας!

Ειδικά σήμερα, σε περίοδο κρίσης, περισσότερο από ποτέ, χρειάζεται να βοηθήσει το κοινό του, πέρα από την καθ'αυτό συμβουλή υγείας και σε θέματα οικονομικά, πίστωσης ή επιλογής

1977, πρώτες μέρες στο φαρμακείο

41 χρόνια πορείας

της οικονομικότερης λύσης αντιμετώπισης του προβλήματός του, χωρίς «εκπτώσεις» σε αξιόπιστη και αποτελεσματική αγωγή.

Η ισορροπία αυτή για να εξασφαλιστεί προϋποθέτει βαθειά γνώση των αντικειμένων, συνεχή ενημέρωση, μελέτη, παρακολούθηση των εξελίξεων, πολύ δουλειά και αγάπη του λειτουργήματος του φαρμακοποιού!

Αυτό που εφάρμοσα πάντα και που συμβουλεύω τους συνεργάτες μου, είναι να προσπαθούμε να χαλαρώσουμε τον ίδιο τον πάσχοντα ή τους οικείους του, χωρίς όμως να τον εφυσχάσουμε. Να τον κατευθύνουμε σωστά προς τον γιατρό, διατηρώντας πάντα, με σεβασμό, τα όρια και το πλαίσιο της αρμοδιότητάς μας!

Ανθρώπινες σχέσεις εμπιστοσύνης χτίζονται και στηρίζουν τον άνθρωπο, στον τόσο ευαίσθητο και σημαντικό τομέα της υγείας του, του πολυτιμότερου αγαθού, με πραγματικό ενδιαφέρον και αγάπη!

Εγκαίνια Φαρμακείου 1977 *Οδός Απόλλωνος & Στρ. Κωνσταντίνου*

Με τους γονείς, τα αδέρφια μου και τον ανηψιό μου Βασίλη

Εγκαίνια Φαρμακείου 1985

Αγ. Δημητρίου 4, Κεντρική πλατεία Κερατέας

Από αριστερά Αλεβιζόπουλος Π., Κολοβός Δ, Κρικέλλης Γ., Θηρεσία Λιούμη, Μαρία Πρίφτη, Ευδοκία Πετρολιάγκη, Λιούμης Ν., Μάτα Πέτση Κρικέλλη, Τσαπάκης Γ. και ο μικρός Θεοφάνης Κολοβός.

Διακρίνονται ο Γιώργος Μαργώνης και Κατερίνα, Ευδοκία Πετρολιάγκη με την κόρη της, Γιάννης Παπάζογλου με την κόρη του

Θανάσης Λιάγκης, Σοφία Παπαγιάννη

Εγκαίνια Φαρμακείου 1985 *Αγ. Δημητρίου 4, Κεντρική πλατεία Κερατέας*

Από αριστερά Μιλίτσα Παπαγιάννη, Σιδερούλα Παπαγιάννη, Παν. Παπαγιάννης, Σοφ. Παπαγιάννη, Ηρώ Δήμα, Βασ. Παπαγιάννης, Σοφία Λιάπη, Σοφία Νικολάου, Κατερίνα Παπαγιάννη και ο μικρός Βαγγέλης Παπαγιάννης

Θεόδωρος Παπαγιάννης (θείος μου) και Βασίλης Παπαγιάννης (πατέρας μου)

Το Φαρμακείο σήμερα, πάντα στην Κεντρική Πλατεία της Κερατέας

“Διάγνωση”

δρομολογημένη στο ξενύχτι του νεκρού

με... σχεδιασμό βάσει κοινωνικών προτύπων!!

Επιθυμία της μητέρας μου Σιδερούλας (Ισιδώρας Παπαγιάννη το γένος Δήμα) ήταν να γίνει μοναχή. Γι' αυτό είχε πεισματικά αποφύγει τα "προξενιά" και είχε καταφέρει αισίως να φθάσει στα 40 της χρόνια, ελπίζοντας πως θα πάψει πλέον, ο αδελφός της ο αξιωματικός να την πιέζει να παντρευτεί για να δρομολογηθεί η αποκατάσταση των δυο άλλων ανύπαντρων και μικρότερων αδελφών τους, της Καλομοίρας και της Ηρώς.

Όμως "Αλλαι αι βουλαί ανθρώπων και άλλα Κύριος κελεύει"!

Έρχεται εκείνη τη στιγμή "προξενιό" για τον πρόσφατα χηρεύσαντα Βασίλειο Παπαγιάννη, του οποίου η σύζυγος Σοφία, το γένος Αθανασίου, είχε πεθάνει στην γένα του τρίτου τους παιδιού και το ίδιο σε 50 ημέρες ακολούθησε την μητέρα του, μην αντέχοντας ο βρεφικός οργανισμός το κατσίκισιο γάλα που αναγκάστηκαν να το ταΐσουν!

Μην έχοντας πλέον επιχειρήματα να αποφεύγει τον γάμο και πιστεύοντας ότι θα κάνει "μυστήριο" να αναθρέψει τα δύο ορφανά (τα αδέρφια μου Δημήτρη και Παναγιώτη) που παρεπιπτόντως η μητέρα τους υπήρξε φίλη της και συμμαθήτριά της, αναγκάζεται να.. ενδώσει.

Έτσι παντρεύεται τον πατέρα μου, αποφασισμένη και παρακαλώντας τον Θεό να μην της δώσει δικό της παιδί, να αναθρέψει τα δυο αγόρια και όταν αυτά μεγαλώσουν να πραγματοποιήσει την επιθυμία της να μονάσει.

Μέχρι τα μέσα της δεκαετίας του '60, όταν στην Κερατέα συνέβαινε κάποιος θάνατος, (το ξενύχτι του νεκρού γινόταν στο σπίτι, από το οποίο πέρναγε για την "παρηγοριά" σχεδόν όλο το χωριό) οι γείτονες μετέφεραν τις καρέκλες τους για να μπορέσει να εξυπηρετηθεί ο κόσμος που συνέρρεε. Η παράδοση ήθελε τις καρέκλες να τις πάρουν από το σπίτι των νεκρών αμέσως μετά την κηδεία, αλλιώς έπρεπε να τις αφήσουν 3 ημέρες και μετά να τις μετακινήσουν!

Έτσι εκείνη την ημέρα που είχε πεθάνει ο μπαρμπα-Γιώργης ο χρυσοχόος, σύζυγος της γειτόνισσάς μας της "'Χρυσοχίνας" (παππούς από την πλευρά της μητέρας τους του Πολυχρόνη Δελίδη και του Παναγιώτη Αθανασίου) οι καρέκλες από τα σπίτια όλης της γειτονιάς είχαν μεταφερθεί στο σπίτι της "χρυσοχίνας". Όλος ο κόσμος τους χωριού και κυρίως η γειτονιά ξενυχτούσε τον νεκρό και κατά την διάρκεια του

ξενυχτιού, παρέες παρέες ή δυο άτομα συζητούσαν χαμηλόφωνα τα δικά τους.

Η μητέρα μου καθόταν με την επίσης γειτόνισσα Σταματίνα Δεκλερή, μαμμή του χωριού. Στην ερώτηση-παρατήρηση της μαμμής "... Σιδερούλα γιατί κάθεσαι, τι περριμένεις και δεν κάνεις και εσύ ένα δικό σου παιδάκι;" η μητέρα μου της απάντησε: "Σταματίνα μου, δεν θέλω άλλο παιδί, έχω δικά μου παιδιά. Άλλωστε και να ήθελα τώρα πια... με τι υλικά;" και η μαμμή την ρώτησε "Δηλαδή τι εννοείς;" "Ε, τώρα πια δεν έχω περίοδο". Άφησε η κυρία Σταματίνα να περάσει ένα λεπτό και μετά την ρώτησε: "Σιδερούλα ποιές είναι οι καρέκλες σου;" Αφού της τις έδειξε, την ρώτησε "Γιατί με ρωτάς;" εκείνη αντί για απάντηση της έδειξε τις δικές της καρέκλες συμπληρώνοντας: "Όταν αύριο μετά την κηδεία πάρουμε τις καρέκλες μας, εσύ θα πάρεις μια από τις δικές μου και εγώ μια από τις δικές σου. Το απόγευμα θα φέρεις στο σπίτι μου την καρέκλα να την αλλάξουμε γιατί σε θέλω...". Βλέπεις, έπρεπε να υπάρχει μια εύσημη δικαιολογία για να επισκεφθεί την μαμμή αλλιώς οι δυο συνυφάδες της μητέρα μου, που έμεναν σε διπλανά σπίτια, όπως και η γειτονιά, θα έπρεπε να πάρουν εξηγήσεις για την "στα καλά καθούμενα" επίσκεψη στην μαμμή!

Η επίσκεψη με το πρόσχημα για την ανταλλαγή των καρεκλών, έδωσε ευκαιρία για την διάγνωση: η μητέρα μου ήταν έγκυος σε εμένα. Την άλλη κιόλας μέρα ήρθε και η επιβεβαίωση-δεύτερη γνώμη από τον γιατρό Μωραίτη, ο οποίος λειτουργούσε σαν γιατρός όλων των ειδικοτήτων εκτός από παθολόγος... Ήταν και γυναικολόγος, και ορθοπαιδικός και ωτορινολαρυγγολόγος μιας και η πρόσβαση στην Αθήνα φάνταζε και ήταν δύσκολη υπόθεση εκείνα τα χρόνια.

Το πτυχίο της Ιατρικής στο παιδικό μυαλό

Πήρε το δίπλωμα!!

Ο λόγος για τον ξάδελφό μου, Δημήτρη Γ. Παπαγιάννη, γιατρό

Καταλάβαινα ότι ήταν κάτι πολύ σημαντικό και περιμένα να τον δω να έρχεται με το δίπλωμα... Το παιδικό μυαλό μου είχε φανταστεί το περιβόητο «δίπλωμα» σαν ένα μεγάλο-τεράστιο τόπι λευκό «κολλαριστό» ύφασμα που με κόπο θα το κουβαλήσει να το φέρει σπίτι. Αντιλαμβανόμουν τους κόπους, τις προσπάθειες του ίδιου του ξαδέλφου αλλά και της οικογένειας και στο μυαλό μου με τις προσλαμβάνουσες που είχα εκείνη την περίοδο, ο συνειρμός μου έτσι λειτουργούσε και μετέφραζε το επίτευγμα του πτυχίου της Ιατρικής ως κάτι ογκώδες και λευκό. Απογοητεύτηκα δε, πάρα πολύ, όταν τον είδα να κατεβαίνει από το αυτοκίνητο με 'άδεια' τα χέρια του...!

Ευδοκία Πετρολιάγκη-Ζιρτιλίδου

Η Ευδοκία Πετρολιάγκη-Ζιρτιλίδου γεννήθηκε και μεγάλωσε στην Κερατέα όπου τελείωσε το δημοτικό και το γυμνάσιο. Σπούδασε στην Οδοντιατρική Σχολή του Πανεπιστημίου Αθηνών όπου και αποφοίτησε. Από τότε εργάζεται ως ελεύθερος επαγγελματίας στην Κερατέα. Εργάστηκε και ως οδοντίατρος στο Ι.Κ.Α. Κερατέας. Είναι ιδρυτικό μέλος του Λυκείου Ελληνίδων. Είναι μέλος της αντικαρκινικής εταιρίας. Είναι ιδρυτικό μέλος του Πνευματικού Φάρου Κερατέας, και μέλος του Δ. Σ. Υπήρξε παντρεμένη και έχει 3 κόρες.

Βασιλική Ζιρτιλίδου

Η Βασιλική Ζιρτιλίδου γεννήθηκε και μεγάλωσε στην Κερατέα όπου και τελείωσε το σχολείο. Αμέσως μετά, φοιτά στην Οδοντιατρική Σχολή του Πανεπιστημίου Αθηνών, όπου και τελειώνει τις σπουδές της. Από τότε εργάζεται ως ελεύθερος επαγγελματίας στην Κερατέα. Είναι κάτοχος δύο διπλωμάτων ομοιοπαθητικής και είναι μέλος της Ελληνικής Ομοιοπαθητικής Εταιρείας.

Είναι κόρη της Ευδοκίας Πετρολιάγκη και του Σάββα Ζιρτιλίδη.

Σοφία Σκλέπα

Γεννήθηκε στην Κερατέα το 1955. Τελείωσε το Λύκειο στην Κερατέα και φοίτησε στο τμήμα Φαρμακευτικής του Εθνικού Καποδιστριακού Πανεπιστημίου Αθηνών. Το 1979 άνοιξε το φαρμακείο της στην Κερατέα. Το 2004 απεβίωσε και το φαρμακείο της λειτούργησε σαν κληρονομικό έως τις αρχές του 2018, όπου το ανέλαβε η κόρη της, Ασημίνα Πυλαρινού. Ήταν παντρεμένη με το Δημήτρη Πυλαρινό, ο οποίος λειτούργησε σαν πατέρας και μητέρα μαζί για την Ασημίνα.

Ασημίνα Πυλαρινού

Γεννημένη το 1994, είχε την ατυχία να χάσει πολύ νωρίς (10 χρονών) την μητέρα της, μια αξιόλογη επιστήμονα, καταπληκτική μητέρα και άνθρωπο. Μετέβει στην Σλοβακία (2012-2017) όπου φοίτησε στην σχολή του Comenius University της Μπρατισλάβα και πήρε το πτυχίο της Φαρμακευτικής. Από τις αρχές του 2018 έχει αναλάβει και λειτουργεί το φαρμακείο που κληρονόμησε από την μητέρα της στην Πάνω Πλατεία της Κερατέας (Βασ. Σοφίας 44)

Νικόλαος Ποταμιάνος

ΒΙΟΠΑΘΟΛΟΓΟΣ (ΜΙΚΡΟΒΙΟΛΟΓΟΣ)

Γεννήθηκε στην Αθήνα το 1957, τελείωσε την Ιατρική το 1988 στην Αθήνα και έκανε το Αγροτικό του στην βόρεια Εύβοια απο το 1988 – 1990. Απο τον Ιούνιο του 1990 έως το 1994 έκανε την ειδικότητά του στην Βιοπαθολογία (Μικροβιολογία) και από το 1994 ασχολήθηκε με το ιδιωτικό του Ιατρείο στον Αγ. Δημήτριο μέχρι και τον Δεκέμβριο του 2003 όπου και άνοιξε το Ιατρείο του στην Κερατέα, επι της οδού Λεωφ. Αθηνών Σουνίου 31 το οποίο λειτουργεί ως και σήμερα.

Χριστίνα Ποταμιάνου - Νακοπούλου

ΟΔΟΝΤΙΑΤΡΟΣ

Γεννήθηκε στην Δημητσάνα Ορεινής Αρκαδίας.

Τελείωσε την Οδοντιατρική Σχολή στην Αθήνα το 1981 και εργάστηκε στο ιδιωτικό της Ιατρείο από το 1991 έως το 2002, όπου και άνοιξε το ιδιωτικό της Ιατρείο στην Λεωφ. Αθηνών – Σουνίου 63 στην Κερατέα από τον Οκτώβρη του 2002 έως και σήμερα.

Ελένη Ποταμιάνου

ΟΔΟΝΤΙΑΤΡΟΣ

Γεννήθηκε στο Κλούζ – Ναπόκα της Ρουμανίας το 1983. Τελείωσε την Οδοντιατρική σχολή στο Ιάσιο της Ρουμανίας το 2009 και απο τότε εργάζεται στο Οδοντιατρικό Ιατρείο της μητέρας της Ποταμιάνου Νακοπούλου Χριστίνας, επί της Λεωφ. Αθηνών – Σουνίου 63 στην Κερατέα και παράλληλα παρακολουθεί επιμορφωτικά σεμινάρια πάνω στις νέες εξελίξεις της Οδοντιατρικής. Στο άμεσο μέλλον θα ξεκινήσει μεταπτυχιακές σπουδές στην Κλινική Νοσοκομειακής Οδοντιατρικής στη Μονάδα Οδοντιατρικής Αντιμετώπισης Ογκολογικών Ασθενών και Ασθενών βεβαρημένου ιστορικού.

Γεράσιμος Ποταμιάνος

ΦΑΡΜΑΚΟΠΟΙΟΣ

Γεννήθηκε στην Αθήνα το 1988.

Τελείωσε την Φαρμακευτική Σχολή στο Ιάσιο της Ρουμανίας το 2011 και από τότε εργάζεται σε ιδιωτικά φαρμακεία ένα απο τα οποία ήταν της Σοφίας Παπαγιάννη και παράλληλα παρακολουθεί επιμορφωτικά σεμινάρια για τις εξελίξεις στον τομέα της φαρμακευτικής.

Παναγιώτης Κατσίκης

Ο Παναγιώτης Κατσίκης είναι καθηγητής Ανοσολογίας και έχει αφιερώσει το ερευνητικό του έργο στην κατανόηση της δυσλειτουργίας του ανοσοποιητικού συστήματος και σε τρόπους βελτίωσης της ανοσολογικής απόκρισης στις λοιμώξεις και τον καρκίνο. Είναι υιός του Δημητρίου Κατσίκη και της Μαρίας (το γένος Πρίφτη) και γεννήθηκε στην Αυστραλία το Νοέμβριο του 1959. Γύρισε με την οικογένεια του στην Ελλάδα το 1970 και φοίτησε για λίγα χρόνια στα σχολεία της Κερατέας πριν μετακομίσει στη Αθήνα. Σπούδασε Ιατρική στο Αριστοτέλειο Παν/μιο Θεσσαλονίκης και αποφοίτησε το 1985. Μετά το πτυχίο του εκπαιδεύτηκε για 1 χρόνο στην ειδικότητα Παθολογίας στο νοσοκομείο της Άρτας και στη συνέχεια έκανε διδακτορική διατριβή για 4 έτη στην Ιατρική σχολή του Παν/μίου Ιωαννίνων με αντικείμενο την Ανο-

σολογία. Για τη διατριβή του αυτή, ο κ. Κατσίκης το 1990 κέρδισε το Πρώτο Βραβείο Παπασταμάτη της Ιατρικής Εταιρείας Αθηνών και το βραβείο νέου ερευνητή της Ευρωπαϊκής Ένωσης ενάντια στο ρευματισμό (EULAR). Μετά τη διατριβή του, ο κ. Κατσίκης εργάστηκε ως μεταδιδακτορικός επιστήμονας στο Kennedy Institute of Rheumatology της Ιατρικής σχολής του Imperial College στο Λονδίνο (1990-1994) και το 1994 κέρδισε το βραβείο νέου ερευνητή της Ευρωπαϊκής Ένωσης ενάντια στο ρευματισμό (EULAR). Συμμετείχε επίσης στη πρώτη κλινική δοκιμασία επιτυχούς θεραπευτικής αγωγής με βιολογικό παράγοντα. Το 1994-1997 ο κ. Κατσίκης εργάστηκε ως μεταδιδακτορικός υπότροφος επιστήμονας στο τμήμα Γενετικής, της Ιατρικής σχολής του Παν/μίου Stanford στην Καλιφόρνια των ΗΠΑ, όπου άρχισε να ερευνά το σύνδρομο επίκτητης ανοσολογικής ανεπάρκειας (AIDS). Το 1997 διορίστηκε επίκουρος καθηγητής Ανοσολογίας στην Ιατρική σχολή του Παν/μίου Drexel στη Φιλαδέλφεια των ΗΠΑ, όπου και διευθύνει το ερευνητικό εργαστήριο ανοσολογίας. Το 1999 προβιβάστηκε σε αναπληρωτή καθηγητή στο τμήμα Μικροβιολογίας και Ανοσολογίας της Ιατρικής σχολής του Παν/μίου Drexel και το 2004 έγινε τακτικός καθηγητής με μόνιμη θέση. Απο το 2004-2014 διετέλεσε επίσης διευθυντής του Κέντρου Εμβολίων και Ανοσολογίας του Παν/μίου Drexel. Το 2014 διορίστηκε καθηγητής και ανέλαβε την έδρα της ανοσολογίας και τη διεύθυνση του τμήματος ανοσολογίας του Ιατρικού Κέντρου του Παν/μίου Erasmus στο Ρότερνταμ της Ολλανδίας, ενός από τα μεγαλύτερα ιατρικά κέντρα της Ευρώπης. Στον τομέα της έρευνας έχει να επιδείξει πλούσιο βιβλιογραφικό έργο με σχεδόν 100 επιστημονικές δημοσιεύσεις και έναν αριθμό από διπλώματα ευρεσιτεχνίας. Ο κ. Κατσίκης έχει δώσει πάνω από 100 επιστημονικές διαλέξεις ως προσκεκλημένος ομιλητής σε πολλές χώρες. Το 2012 έδωσε ομιλία στη Χρυσή Τομή της Κερατέας για το AIDS. Υπηρέτησε ως συντάκτης επιστημονικών περιοδικών όπως του Journal of Immunology (επίσημου περιοδικού της Αμερικανικής Εταιρείας Ανοσολόγων), του Frontiers in Immunology, Frontiers in Molecular Biosciences και Frontiers in Genetics. Πέρα από το πλούσιο διοικητικό έργο του και τις υπηρεσίες που έχει προσφέρει στην επιστημονική και εκπαιδευτική κοινότητα, για τον κ. Κατσίκη η εκπαίδευση νέων επιστημόνων και η έρευνα ήταν και παραμένει ο κύριος στόχος και το πάθος του.

Δήμητρα Λιούμη

ΧΕΙΡΟΥΡΓΟΣ ΟΦΘΑΛΜΙΑΤΡΟΣ

Γεννήθηκε στην Κερατέα Αττικής το 1962. Αποφοίτησε από το Γενικό Λύκειο Κερατέας και εισήχθη στην Ιατρική Σχολή του Εθνικού Καποδιστριακού Πανεπιστημίου Αθηνών ύστερα από Πανελλήνιες Εξετάσεις το 1980.

Αποφοίτησε από την Ιατρική Σχολή με «Άριστα» και υποτροφία του Ιδρύματος Κρατικών Υποτροφιών. Μετά τη λήψη του πτυχίου ειδικεύτηκε στην Οφθαλμολογία στην Πανεπιστημιακή Οφθαλμολογική Κλινική του Π. Γενικού Κρατικού Νοσοκομείου Αθηνών «Γ. Γεννηματάς».

Στη συνέχεια εργάστηκε επί διετία (1994-1996) ως Clinical Fellow (Honorary Consultant) στην Πανεπιστημιακή Οφθαλμολογική Κλινική του Queens Medical Centre στο Nottingham της Αγγλίας, με αντικείμενο

την Παιδιατρική Οφθαλμολογία και το Στραβισμό. Ακολούθως διορίστηκε ως μόνιμος ειδικεύμενος οφθαλμίατρος NHS στο νοσοκομείο Derbyshire Royal Infirmary, στο οποίο και εργάστηκε για δύο έτη (1996-1998). Διορίστηκε ως Επιμελήτρια Β ΕΣΥ στο Π. Γενικό Νοσοκομείο Πειραιώς το 1998 και αποχώρησε ως Διευθύντρια ΕΣΥ το 2014. Στη διάρκεια της παραμονής της στο Νοσοκομείο:

- Ήταν υπεύθυνη για τον διαγνωστικό έλεγχο (screening) για αμφιβληστροειδοπάθεια της προωρότητας των νεογνών που νοσηλεύονταν στην μονάδα εντατικής νοσηλείας νεογνών (MENN).

- Ήταν υπεύθυνη του τμήματος στραβισμού και παιδο-οφθαλμολογίας το οποίο και δημιούργησε μόνη της.

- Έχει ευρεία κλινική και χειρουργική εμπειρία σε θέματα επείγουσας οφθαλμολογίας, όπως και σε μεγάλο εύρος χρόνιων παθήσεων, όπως ο σακχαρώδης διαβήτης, η υπέρταση, οι αυτοάνοσες νόσοι κλπ. Έχει 20ετή χειρουργική εμπειρία σε:

Στραβισμό (ενηλίκων και παιδιών)

Καταρράκτη: -με φακοθρυψία

-με laser LENS-X (χωρίς νυστέρι)

Διαθλαστικές επεμβάσεις (femto laser) για διόρθωση μυωπίας, υπερμετρωπίας και αστιγματισμού.

Γλαύκωμα

Παθήσεις βλεφάρων – Πλαστικές επεμβάσεις

Laser σε διαβητική αμφιβληστροειδοπάθεια, ρωγμές αμφ/δούς.

Ενδοβολβικές εγχύσεις αντιαγγειογενετικών παραγόντων για την θεραπεία ωχροπάθειας υγρής μορφής.

Έχει συμμετάσχει σε μεγάλο αριθμό συνεδρίων και σεμιναρίων εκπαιδευτικού χαρακτήρα στην Ελλάδα και το εξωτερικό. Έχει επίσης ανακοινώσει και δημοσιεύσει ικανό αριθμό εργασιών.

Κάτοχος μεταπτυχιακού διπλώματος με τίτλο: «Πληροφορική της υγείας» του Εθνικού Καποδιστριακού Πανεπιστημίου Αθηνών. Μέλος της Ελληνικής Οφθαλμολογικής Εταιρείας Παιδο-οφθαλμολογίας, της Ευρωπαϊκής Εταιρείας Παιδο-οφθαλμολογίας και Στραβισμού και της Παγκόσμιας Εταιρείας Μικροχειρουργικής (International Microsurgical Society). Συνεργάτης Μονάδα Ημερήσιας Νοσηλείας Eye Day Clinic (Βασιλ. Σοφίας 64) Συνεργάτης Οφθαλμολογικής Κλινικής Mediteraneo Hospital, Κεντρικής Κλινικής Αθηνών και Ιασώ Παίδων.

Ρούλα Παναγιώτου

Γεννήθηκε στην Κερατέα το 1963 και πήγε σχολείο επίσης στην Κερατέα. Είναι παντρεμένη με τον Θανάση Πρίφτη κι έχει δύο κόρες 23 αι 20 χρόνων οδοντίατρος και φοιτήτρια φαρμακευτικής αντίστοιχα.

Το 1981 πέρασε στο Αριστοτέλειο Πανεπιστήμιο Θεσσαλονίκης στην οδοντιατρική σχολή. Το 1986 αποφοίτησε κι απο τότε μέχρι και σήμερα ζεί κι εργάζεται εδώ. Προσφέρει τις υπηρεσίες της στο ιδιωτικό της ιατρείο, συνεχίζοντας παράλληλα την διαρκή επιμόρφωση, μέσα απο στοχευμένα σεμινάρια και συμμετοχές σε διάφορες εργασίες. Το ιατρείο της σήμερα προσφέρει όλη εκείνη την γκάμα των εργασιών που κάποιος ασθενής πιθανόν έχει ανάγκη, για να αποκαταστήσει την στοματική του υγεία κι αισθητική(εμφράξεις, λεύκανση,ενδοδοντία,

χειρουργικές εξαγωγές, εμφυτεύματα,προσθετική).

Ομως δεν έμεινε στα στενά επαγγελματικά όρια μόνο αλλά ανέπτυξε και κοινωνική δράση. Παρευρίσκεται όπου καλείται για το κοινό καλό με πολύ ενεργή συμμετοχή(πχ στον αγώνα κατά της εγκατάστασης χωματερής στην πολη).

Επίσης είναι απο τους εμπνευστές της δημιουργίας της Τράπεζας Αίματος όπου εδώ και 22 χρόνια έχει δώσει την πολυτέλεια στους πολίτες αυτής της πόλης, να έχουν αίμα ανά πάσα στιγμή όταν το χρειαστούν.

Ηρακλής Γεωργιάδης

ΠΑΙΔΙΑΤΡΟΣ

Γεννήθηκε στην Αθήνα το 1966 και φοίτησε σε ιδιωτικό δημοτικό σχολείο και κατόπιν σε δημόσιο Γυμνάσιο-Λύκειο. Ακολούθως (1984) μετά εξετάσεις, έγινε δεκτός στο Roosevelt University στο Chicago (USA) που έλαβε BS στη Βιολογία και μετά Master στην Υδροβιολογία. Το 1989 έλαβε μεταγραφή στην Ιατρική Σχολή του Εθνικού και Καποδιστριακού Πανεπιστημίου Αθηνών, ως αριστούχος εξωτερικού. Ακολούθως: 1992 Έλαβε το πτυχίο της Ιατρικής Σχολής. 1994 Εκπλήρωσε την Υπηρεσία Υπαίθρου στο αγροτικό Ιατρείο Έλικας-Λακωνίας. 1996 Εκπλήρωσε τις στρατιωτικές του υποχρεώσεις στην Πολεμική Αεροπορία ως δόκιμος Έφεδρος Αξιωματικός.

2000 Έλαβε την ειδικότητα της Παιδιατρικής. 2016 Έλαβε τη βεβαίωση σπουδών, μετά από 4 χρόνια παρακολούθησης Κλασικής Ομοιοπαθητικής, από την Εθνική Εταιρεία Ομοιοπαθητικής Ιατρικής Συνεργασίας (ΕΕΟΙΣ). Είναι παντρεμένος και έχει 2 τέκνα. Από το 1997 και μέχρι σήμερα διατηρεί ιδιωτικά Ιατρεία στην Κερατέα (1997) και στο Μαρκόπουλο (2002), ασκώντας την ειδικότητα του Παιδιάτρου.

Παρακολουθεί ελληνικά και διεθνή συνέδρια, σεμινάρια και επιστημονικές εκδηλώσεις, στο πλαίσιο της συνεχιζόμενης ιατρικής του εκπαίδευσης.

Φωτεινή Μαραγκού

Η παιδίατρος Φωτεινή Μαραγκού, γεννήθηκε το 1969, έγγαμη και μητέρα δύο ανήλικων τέκνων. Απόφοιτη Ιατρικής Σχολής Πανεπιστημίου Αθηνών (1995). Μετά από υπηρεσία στην ύπαιθρο χώρα 1995-2000 (Παλαιοχώρα Δήμου Χανίων, Κ.Υ. Μακρυχωρίου Νομός Κύμης Ευβοίας) πήρε ειδικότητα παιδιατρικής στο Νοσοκομείο Παίδων Αγία Σοφία (2001-2006). Έχει εργαστεί σαν παιδίατρος επί σειρά ετών στον Οίκο Ναύτου, ΤΑΠ-ΟΤΕ, ΟΠΑΔ, Ο.Α.Ε.Ε., ΙΚΑ-ΕΟΠΥΥ Κορωπίου και Ν. Ιωνίας, στους Δήμους Λαυρεωτικής, Αμαρουσίου και Αθηνών. Διατηρεί ιδιωτικό ιατρείο στην Κερατέα Αττικής από τον Οκτώβριο 2006 μέχρι σήμερα

Σταύρος Γ. Μέγγουλης

Γεννήθηκε στην Αθήνα το Μάρτιο του 1970. Έζησε τα παιδικά μου χρόνια στην Κερατέα και στα Χανιά. Φοίτησε στις τάξεις του Γυμνασίου και Λυκείου στην Κερατέα από όπου και εισήχθη το 1987 μέσω Πανελλαδικών εξετάσεων στο Ιατρικό Τμήμα της Στρατιωτικής Σχολής Αξιωματικών Σωμάτων. Αποφοίτησε με βαθμό 8.3 (Λίαν Καλώς) και ορκίστηκε Ανθυποσμηναγός Ιατρός το 1993. Το 1995 ξεκίνησε την πενταετή του εκπαίδευση στην ειδικότητα της Παθολογίας που έλαβε χώρα στο 251 Γ.Ν.Α. και

στο Νοσοκομείο Ευαγγελισμός και απέκτησε τον τίτλο ειδικότητος Παθολογίας μετά από εξετάσεις του υπουργείου με "Άριστα". Υπηρέτησε ως ιατρός σε Πτέρυγες Μάχης ως προϊστάμενος ιατρείου. Έχει μετάσχει σε πολλές αποστολές Προληπτικής Ιατρικής σε ακριτικά νησιά και έχει υπηρετήσει ως Διευθυντής Παθολογικής κλινικής και Τμημάτος Επειγόντων Περιστατικών στο Ελληνικό Στρατιωτικό Νοσοκομείο της Καμπούλ Αφγανιστάν για 6 μήνες το 2007. Από τότε μέχρι και σήμερα εργάζεται ως Αναπληρωτής Διευθυντής στις Παθολογικές Κλινικές του 251 Γενικού Νοσοκομείου Αεροπορίας. Μετεκπαιδεύθηκε και εργάστηκε στο Πανεπιστήμιο του Manchester 1824 στο Ηνωμένο Βασίλειο από το 2004 έως το 2006 με ιδιαίτερο αντικείμενο τον Σακχαρώδη Διαβήτη. Παραμένει επιστημονικός συνεργάτης μέχρι σήμερα. Διατηρεί ιδιωτικό ιατρείο πάνω από 10 χρόνια τώρα στην Κερατέα και μετέχει σε διάφορες πολιτιστικές και εκπαιδευτικές δραστηριότητες στην πόλη μας. Είναι παντρεμένος με δύο κόρες. «Ένα περιστατικό από τα πολλά που ανακαλώ στην καριέρα μου ως ιατρού έλαβε χώρα στο γήπεδο της Κερατέας το 1995 όπου κι ενώ ήμουν θεατής συνετέλεσα δραστικά στην ανάνηψη και σωτηρία ποδοσφαιριστή αντίπαλης ομάδας που έπεσε αναίσθητος μετά από κτύπημα στο κεφάλι. Με κατάλληλους χειρισμούς απελευθέρωσα τον αεραγωγό και την αναπνοή του τραυματία και τον συνόδευα ασφαλώς στο Νοσοκομείο. Για την ανωτέρω πράξη τιμήθηκα από τον Κεραυνό Κερατέας».

Κυριάκος Τακάκης

Υιός του Ιωάννη και της Γεωργίας Τακάκη, γεννημένος το 1974.

Τελείωσε το Λύκειο Κερατέας και στη συνέχεια εισήχθη στην Ιατρική σχολή του Πανεπιστημίου Αθηνών, από όπου αποφοίτησε το 1999 με βαθμό πτυχίου «ΛΙΑΝ ΚΑΛΩΣ».

Πραγματοποίησε την υπηρεσία υπαίθρου (1999-2001) στο Γενικό Νοσοκομείο Λειβαδιάς (Νεφρολογικό τμήμα).

Το 2001-2002 έκανε ειδικότητα γενικής χειρουργικής στο Νοσοκομείο Ν.Ι.Μ.Τ.Σ.. Μετά το πέρας της στρατιωτικής του θητείας (2002-2003) απασχολήθηκε επί διετία σε ιδιωτικό ιατρικό κέντρο και το 2010 απέκτησε την ειδικότητα της Ορθοπαιδικής

Χειρουργικής και Τραυματιολογίας μετά απο 5ετή εκπαίδευση στο Νομαρχιακό Νοσοκομείο «Ασκληπείο Βούλας» (2005-2010).

Πραγματοποίησε μεταπτυχιακές σπουδές από το 2010-2012 στα Μεταβολικά Νοσήματα των Οστών με εξειδίκευση στην οστεοπόρωση.

Το 2013 απέκτησε τον τίτλο των μεταπτυχιακών σπουδών με βαθμό πτυχίου «ΑΡΙΣΤΑ».

Από το 2010 έως σήμερα διατηρεί Ορθοπαιδικό Ιατρείο στην Κερατέα στην οδό Πραξιτέλους 46.

Κωνσταντίνος Λιούμης

Είναι γιος του Γιάννη και της Σοφίας Λιούμη, γεννημένος το 1975, παντρεμένος και πατέρας 2 παιδιών.

Τελείωσε το Λύκειο της Κερατέας το 1993, φοίτησε στην Φαρμακευτική Σχολή του Πανεπιστημίου της Sienna (Italy) από όπου αποφοίτησε το 2001 με βαθμό «Λίαν καλώς» (7,27/10).

Έχει κάνει μεταπτυχιακό στη βιομηχανική Φαρμακευτική στο Πανεπιστήμιο Αθηνών.

Άνοιξε ιδιωτικό φαρμακείο το 2007 στην Κερατέα, το οποίο λειτουργεί μέχρι σήμερα στην Αθηνών Σουνίου.

Κωνσταντίνα Γιαννούλη

Η Χειρουργός Οφθαλμίατρος Κωνσταντίνα Γιαννούλη γεννήθηκε στην Αθήνα το 1980. Το 1997 αποφοίτησε από το λύκειο Κερατέας με βαθμό Άριστα.

Το 2004 αποφοίτησε από την Ιατρική Σχολή του Πανεπιστημίου της Foggia, με βαθμό Άριστα, και το 2005 ξεκίνησε την ειδικότητά της στην Οφθαλμολογική Κλινική του Πανεπιστημίου της Foggia, κατόπιν εισαγωγικών εξετάσεων (βαθμός: Άριστα). Ολοκλήρωσε την ειδικότητα της Οφθαλμολογίας στο ίδιο νοσοκομείο, το 2009.

Από το 2010 είναι επιστημονικός συνεργάτης της Α Πανεπιστημιακής Οφθαλμολογικής Κλινικής της Αθήνας. Το 2018, ολοκλήρωσε τη διδακτορική της διατριβή, με θέμα «Η σημασία της ισχαιμίας της ωχράς στις φλεβικές αποφράξεις αμφιβληστροειδούς». Έχει λάβει μέρος σε ανακοινώσεις στα πλαίσια πανελληνίων οφθαλμολογικών συνεδρίων, καθώς και στη συγγραφή επιστημονικών εργασιών σε διεθνή οφθαλμολογικά περιοδικά. Από το 2010 διατηρεί Ιδιωτικό Ιατρείο στην Κερατέα (Παπαθανασίου 6, Κερατέα).

Κωνσταντίνος Μαγγανάς

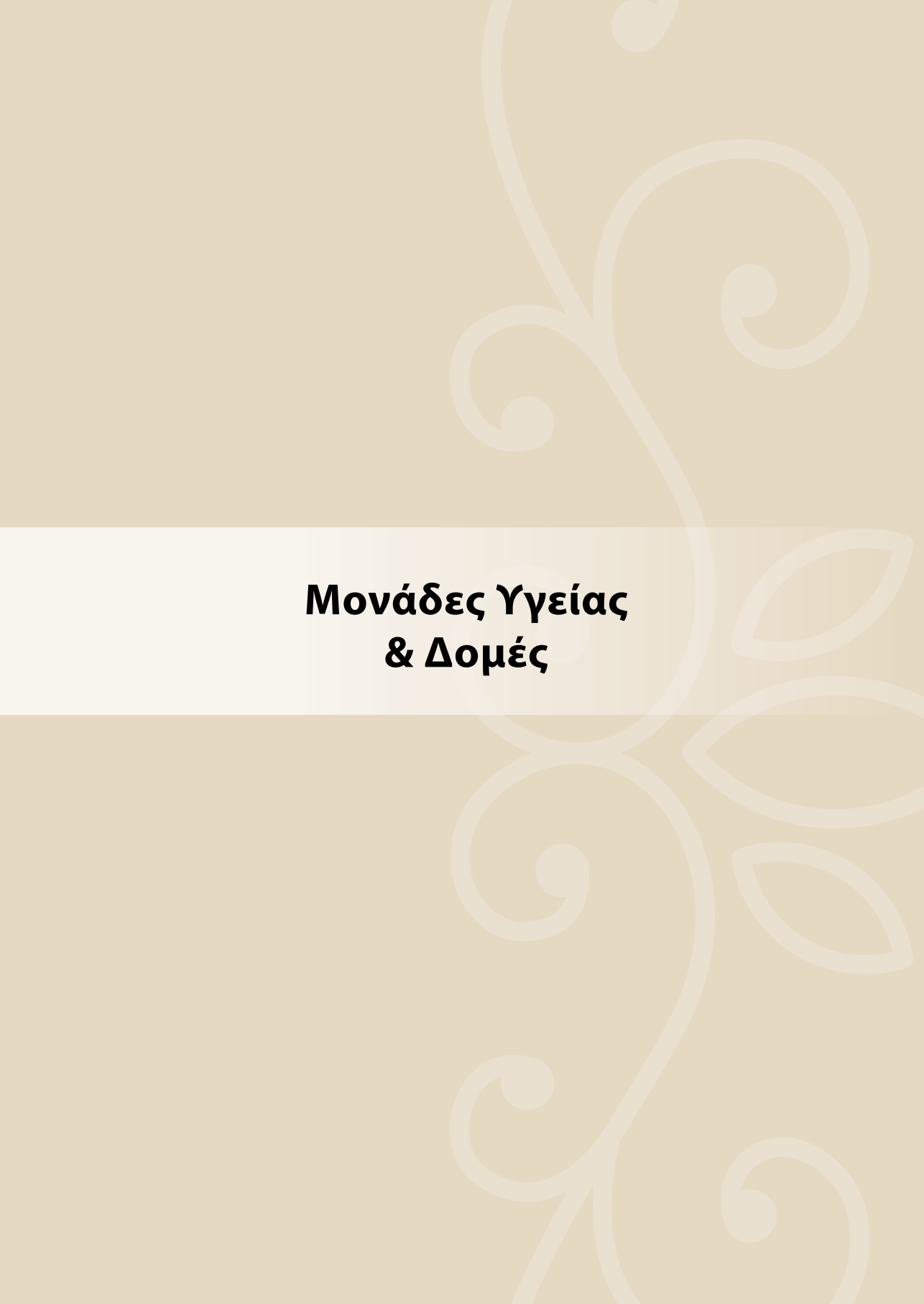
Γεννήθηκε το 1992 στην πόλη της Κερατέας, όπου και μεγάλωσε.

Αποφοίτησε το 2010 από το Γενικό Λύκειο Κερατέας και συνέχισε τις σπουδές του στην Ιατρική σχολή του Πανεπιστημίου Πατρών, από όπου και έλαβε το πτυχίο του τον Ιούνιο του 2016 με βαθμό «Λίαν Καλώς».

Υπηρέτησε τις στρατιωτικές του υποχρεώσεις ως οπλίτης ιατρός στο Κέντρο Εκπαίδευσης Τεθωρακισμένων (Αυλώνα), στο Κέντρο Εκπαίδευσης Μηχανικού (Ναύπλιο) και στο 305 ΣΠ (Αχαρνές).

Από τον Ιανουάριο του 2018 εργάζεται ως Ιατρός Υπηρεσίας Υπαίθρου (αγροτικός ιατρός) στο ΚΥ Κλειτορίας και στο ΓΝ Καλαβρύτων του νομού Αχαΐας.

Αναμένει την ειδίκευσή του στην Εσωτερική Παθολογία στο ΓΝΑ «Λαϊκό». Με στόχο τη διαρκή επιμόρφωση, συμμετέχει ενεργά σε συνέδρια και σεμινάρια του τομέα ενδιαφέροντός του.

Μονάδες Υγείας & Δομές

Μονάδες Υγείας και Δομές

Στη Κερατέα, εκτός από τα ιδιωτικά ιατρεία, λειτούργησαν οι ακόλουθες μονάδες υγείας και δομές:

1. Αγροτικά Ιατρεία
2. Π.Ι.Κ.Π.Α. (Πατριωτικό Ίδρυμα Κοινωνικής Πρόνοιας και Αντιλήψεως)
3. Δημοτικά Ιατρεία
4. Ιατρεία Ι.Κ.Α.
5. Κέντρο Υγείας Κερατέας
6. Κ.Α.Π.Η. (Κέντρο Ανοιχτής Προστασίας Ηλικιωμένων)
7. Κ.Η.Φ.Η (Κέντρο Ημερήσιας Φροντίδας Ηλικιωμένων)
8. Τράπεζα Αίματος Κερατέας.

• Αγροτικά Ιατρεία

Το πρώτο αγροτικό ιατρείο δημιουργήθηκε από τον Αναγκαστικό Συνεταιρισμό Κοινής Χορτονομής (έτος ίδρυσης 1928), που τότε ήταν ένας από τους πλουσιότερους στην Ελλάδα και έκανε πολλά έργα για την περιοχή. Μερικά από αυτά ήταν η ίδρυση του πρώτου αγροτικού ιατρείου αλλά και η ανοικοδόμηση του κτηρίου στο οποίο στεγάστηκε το Α' Δημοτικό Σχολείο Κερατέας. Στη συνέχεια, τα αγροτικά ιατρεία λειτούργησαν από την πολιτεία.

Η οικία του Ιάκωβου Ταταράκη, που στέγαζε το Π.Ι.Κ.Π.Α. για πολλά χρόνια

Π.Ι.Κ.Π.Α. (Πατριωτικό Ίδρυμα Κοινωνικής Πρόνοιας και Αντιλήψεως)

Το Π.Ι.Κ.Π.Α. Κερατέας λειτούργησε από το 1938 έως το 1989. Σύμφωνα με τη μαρτυρία της Αγγελικής Παππά, η οποία υπηρέτησε το Π.Ι.Κ.Π.Α. Κερατέας επί σχεδόν μια τριακονταετία, ήταν στελεχωμένο από παιδίατρο, αδελφή επισκέπτρια και νοσοκόμα. Μία φορά την εβδομάδα, λειτουργούσε με γιατρό-μαιευτήρα και μαία. Το έργο τους ήταν ιδιαίτερος δύσκολο στα εξής σημεία: να πείσουν τις μητέρες να επισκέπτονται τακτικά το ίδρυμα και να εφαρμόζουν αυτά τα οποία τους συνιστούσαν, δηλαδή την τήρηση του τακτικού εμβολιασμού και την καθημερινή φροντίδα για την υγιεινή και τη διατροφή του βρέφους. Ιδιαίτερα οι νεαρές μητέρες των 18-20 ετών, έβλεπαν μπροστά τους ένα βουνό και όχι ένα μωρό. Προς τούτο, το προσωπικό του ιδρύματος, διέθετε ειδική κούκλα πάνω στην οποία έκαναν την επίδειξη.

Το πραγματικό πρόβλημα που αντιμετώπιζαν, σύμφωνα με την κυρία Παππά, ήταν η παρουσία της γιαγιάς (πεθεράς) που είχε τις δικές τις απόψεις και θεωρούσε ότι αυτές έπρεπε να εφαρμοστούν. Για παράδειγμα, ήταν πάρα πολύ δύσκολο να τις πείσουμε να αφαιρέσουν την φασκιά!!

Όσον αφορά στους εμβολιασμούς, οι οποίοι ξεκινούσαν από τον τέταρτο μήνα και ήταν δωρεάν, υπήρχε παρακολούθηση στο εάν η μητέρα ήταν τακτική στις ημερομηνίες που είχαν σημειωθεί και γινόταν υπενθύμιση για την επανάληψη του εμβολίου. Το Π.Ι.Κ.Π.Α., που διοικείτο από Διοικητικό Συμβούλιο, ήταν το κεντρικό και γινότουσαν αποστολές σε Ανάβυσσο, Φώκαια, Καλύβια και Κουβαρά. Ο πρώτος ιατρός του Π.Ι.Κ.Π.Α. Κερατέας ήταν για πολλά χρόνια ο Μωραΐτης Γεώργιος, ακολούθησε ο Δάβαρης και μετέπειτα ο κύριος Χαρίτος Γεώργιος.

Η πρώτη αδελφή νοσοκόμος ήταν η Μ. Μάνεση, που την περιγράφει τόσο η Κική Παππά όσο και ο Πάλλης Κωνσταντίνος, καλοντυμένη, γλυκύτατη αλλά και υπηρεσιακή, με μακρύ μαύρο φόρεμα και με τη χαρακτηριστική μεγάλη, παραλληλόγραμμη, μαύρη τσάντα, που πολύ συχνά έτρεχε για κατ'οίκον επισκέψεις και ήταν σε όλους πολύ αγαπητή. Ακολούθησε η αδελφή Λιλίκα Σταυρουλάκη, μετά η Λίτσα Πρίφτη (αδελφή της οδοντιάτρου Μαρίας Πρίφτη) και τέλος η Αγγελική Παππά.

Πρόεδροι του Π.Ι.Κ.Π.Α. αναφέρθηκαν ο παπα-Σταμάτης Σίνης, ο Θανάσης Λιάπης (θείος του Πολυχρόνη Δελίδη), ο δάσκαλος Γαργάλης, ο παπα-Βαγγέλης Λιούμης και η Σοφία Παπαγιάννη.

Κέντρο Υγείας Αποθεραπείας - Αποκατάστασης Κερατέας, “Κωνσταντίνος Α. Πρίφτης”

Ιστορικό δημιουργίας

Το 1987 σαν πρόεδρος του ΠΙΚΠΑ δεχόμουν πίεσεις από τον τότε παιδίατρο κο Χαρίτο να υπογράψω την μετάθεσή του στην Αθήνα μετά από σειρά ετών στο ΠΙΚΠΑ Κερατέας. Αυτό δεν ήταν δυνατόν να το δεχθώ, παρ'όλο που το αίτημά του ήταν εύλογο, γιατί τότε στελεχονόταν το ΕΣΥ πράγμα που θα καθιστούσε αδύνατον να βρεθεί αντικαταστάτης του!

Έτσι απευθύνθηκα στον τότε Δήμαρχο Αντώνη Αντωνίου και του ζήτησα να προσπαθήσει να δημιουργήσουμε Κέντρο Υγείας στην Κερατέα που θα έλυνε το πρόβλημα γενικότερα και όχι μόνο το πρόβλημα του ΠΙΚΠΑ που είχε ανακύψει.

Πράγματι, ο Αντώνης Αντωνίου έκλεισε ραντέβου με τον τότε Υπουργό Υγείας Απόστολο Γεώργιο Μαγγάκη, τον οποίο συναντήσαμε οι δυό μας, μας άκουσε και μας παρέπεμψε στην Σύμβα Ακρίτα Υφυπουργό Υγείας, τότε, με αρμοδιότητες στην Πρόνοια. Ακολούθησε ραντεβού μαζί της και εκείνη με την σειρά της μας έκλεισε ραντεβού με τον τότε Νομάρχη Ηρακλή Παπαδόπουλο, ο οποίος με την βοήθεια της Σύμβα Ακρίτα, δρομολόγησε τις διαδικασίες με θετική εισήγηση, αλλά χωρίς αποτέλεσμα. Εντέλει, το 1990 επί πρωθυπουργίας Μητσοτάκη, ο Αντώνης Αντωνίου κατάφερε να εγκριθεί η δημιουργία Κ.Υγείας στην Κερατέα.

Η αρχή είχε γίνει... Έμενε η υλοποίηση...

Η υλοποίηση όμως καθυστερούσε τρομερά!

Είχαμε φθάσει στο 1997 και στο Κ.Υγείας παρέμενε ακόμα στα χαρτιά!

Το 1997 πραγματοποιήτο η διέλευση του αγωγού φυσικού αερίου από το Δήμο μας, ο οποίος έφερνε φυσικό αέριο στην μεγαλύτερη μονάδα παραγωγής ηλεκτρικής ενέργειας της ΔΕΗ στο Συρί του Δήμου Κερατέας.

Εγώ τότε ήμουν πρόεδρος του Δημοτικού Συμβουλίου του Δήμου Κερατέας, με Δήμαρχο τον Αντώνη Αντωνίου, ο οποίος παράλληλα είχε εκλεγεί και πρόεδρος της Τ.Ε.Δ.Κ.Ν.Α. (Τοπική Ένωση Δήμων και Κοινοτήτων Νομού Αττικής) ο οποίος ήταν απασχολημένος τον περισσότερο χρόνο με συνεχή ταξίδια, μάλιστα στο εξωτερικό, στο πλαίσιο αυτών των καθηκόντων του.

Με διευρυμένες πρακτικά τις αρμοδιότητές μου, λόγω των ειδικών συνθηκών, πέφτει στην αντίληψή μου ότι η Δ.Ε.Π.Α είχε κατανείμει κονδύλι σαν ανταποδοτικά ωφέλη για την διέλευση του αγωγού στους Δήμους διέλευσης ποσόν 350 εκατομμύρια ευρώ, το οποίο είχε εκχωρηθεί από την Ευρωπαϊκή Ένωση.

Ο Δήμος Κερατέας δεν είχε καν συμπεριληφθεί σε αυτόν τον κατάλογο παρ' όλο που στα διοικητικά του όρια είχε ένα απο τα μεγαλύτερα μήκη διέλευσης του αγωγού

Κλείνω αμέσως ραντεβού με τον Διευθύνοντα σύμβουλο της Δ.Ε.Π.Α. και καλώ να πάμε μαζί στο ραντεβού, τον Σταύρο Ιατρού, τότε Νομαρχιακό Σύμβουλο.

Πράγματι το ραντεβού πραγματοποιείται και υπό την απειλή ότι οι κάτοικοι της Κερατέας θα ζηλώσουν με τις αξίνες τους τον αγωγό αν δεν διορθωθεί η αδικία (τεράστια ζώνη δουλείας στα κτήματα των Κερατιωτών από τον αγωγό) και μετά από 6-7 συνεχή ραντεβού δικά μου, μαζί με τον Σταύρο Ιατρού, με τα στελέχη της Δ.Ε.Π.Α. καταφέρνουμε να εξασφαλίσουμε απόφαση του Δ.Σ. της Δ.Ε.Π.Α. ότι θα αγοράσει η Δ.Ε.Π.Α. το κτήριο της Violen το οποίο άνηκε στην Ε.Τ.Β.Α. (Ελληνική Τράπεζα Βιομηχανικής Ανάπτυξης) και θα το δωρήσει στο Δήμο με σκοπό να γίνει εκεί το θεσμοθετημένο Κ. Υγείας. Είχαμε φτάσει ωστόσο στα τέλη σχεδόν του '98.

Στις εκλογές του φθινοπώρου του 1998 εκλέγεται Δήμαρχος ο Κώστας Λεβαντής.

Την πρώτη εβδομάδα της ανάληψης των καθηκόντων του, τον επισκέπτομαι στο γρα-

φείο του και του παραδίδω τον φάκελο της Δ.Ε.Π.Α. με όλες τις λεπτομέρειες, official και ανεπίσημες, από την διαπραγμάτευση και αναλαμβάνει την υλοποίηση της συμφωνίας.

Πράγματι, αγοράζεται το κτήριο της Violen, τοποθετείται μια ταμπέλα "προσεχώς Κ. Υγείας Κερατέας" και αναμένεται η χρηματοδότηση της κατασκευής από την πολιτεία.

Και εδώ έρχεται ένας πολύ σημαντικός άνθρωπος για την Κερατέα, ο οποίος θα αλλάξει όλο το τοπίο στις μονάδες υγείας και θα χαρίσει στην Κερατέα το καλύτερο στην Αττική Κέντρο Υγείας και συγχρόνως μονάδα αποθεραπείας και αποκατάστασης.

Μιλάμε φυσικά για τον συμπατριώτη μας, ευεργέτη του τόπου, Κωνσταντίνο Πρίφτη, εφοπλιστή, ο οποίος έκανε δωρεά στην Κερατέα ένα έργο αξίας 5 εκατομμυρίων ευρώ! Όλα ξεκίνησαν από την ευαισθησία του για την τρίτη ηλικία η οποία τον οδήγησε στην απόφαση να κάνει δωρεά ένα κτήριο για το Κ.Α.Π.Η. το οποίο θα στεγάσει τους ανθρώπους που ανέβηκαν με κόπο και αγώνα τη σκάλα της ζωής και χρειάζονται έναν δικό τους χώρο να ξεκουραστούν.

Βλέποντας όμως επί πολύ καιρό την ταμπέλα "ΠΡΟΣΕΧΩΣ ΚΕΝΤΡΟ ΥΓΕΙΑΣ" αποφασίζει, πριν προχωρήσει στην υλοποίηση της απόφασής του για το Κ.Α.Π.Η., να κατασκευάσει ο ίδιος εξ'ολοκλήρου το Κέντρο Υγείας. Μάλιστα, επειδή από το Υπουργείο πήρε την απάντηση ότι: "Κέντρο Υγείας στην Κερατέα δεν χρειαζόμαστε, αν θέλετε φτιάξτε Κέντρο Αποθεραπείας-Αποκατάστασης" διπλασίασε το αρχικό κονδύλι που απαιτήτο (ύψους περίπου 2.5 εκατομμυρίων ευρώ) ώστε με 5 εκατομμύρια ευρώ να κατασκευάσει ένα σύνθετο κτήριο 2.350m², αποτελούμενο από 3 πτέρυγες: 1) πτέρυγα 1.625m² το Κέντρο Υγείας αστικού τύπου 2) 505m² μονάδα αποθεραπείας-αποκατάστασης και 3) 220m² εγκαταστάσεις Α' βοηθειών και βραχείας Νοσηλείας.

Κ.Α.Π.Η. Κερατέας

Ξεκίνησε τη λειτουργία του το 1991 επί Δημαρχίας του κου Αντώνη Αντωνίου, ο οποίος ήταν και ο πρώτος Πρόεδρός του.

Επί χρόνια στεγάστηκε στο κτήριο του Γιώργου Μανώλη (πρώην Καφενείο) στην επάνω πλατεία της Κερατέας μέχρι τη στιγμή που ο ευεργέτης Κωνσταντίνος Α. Πρίφτης υλοποιεί και την αρχική του απόφαση να κατασκευάσει ένα καταπληκτικό κτήριο Κ.Α.Π.Η. 1200m², κόστους 3 εκατομμυρίων ευρώ!

Το Κ.Α.Π.Η. θεμελιώθηκε στις αρχές του 2010 επί δημαρχίας Σταύρου Ιατρού και εγκαινιάστηκε το 2011 επί δημαρχίας Κωνσταντίνου Λεβαντή.

Σε αυτό βρήκαν τη στέγη τους οι άνθρωποι της τρίτης ηλικίας της Κερατέας. Αποτελεί ένα πραγματικό στολίδι για την πόλη και είναι ίσως το καλύτερο και πλέον σύγχρονο κτήριο Κ.Α.Π.Η. που υπάρχει. Λειτουργεί σε αυτό φυσικοθεραπευτήριο, γυμναστήριο, το επισκέπτεται γιατρός και έχει μόνιμα κοινωνική λειτουργό.

Είμαστε περήφανοι και ευγνώμονες στο συμπατριώτη μας Κωνσταντίνο Πρίφτη, έναν απόλυτα πετυχημένο αυτοδημιούργητο πλοιοκτήτη που δεν ξεχνά τις ρίζες του, και εκφράζει έμπρακτα την αγάπη του στους ανθρώπους της Κερατέας.

Τράπεζα Αίματος Κερατέας

Ο σύλλογος αυτός δημιουργήθηκε από την ανησυχία δύο συμπολιτών μας, της Ρούλας Παναγιώτου και του Σωτήρη Χρ. Μαγγανά, την χρονική στιγμή, που περιστατικό μεταμόσχευσης μυελού των οστών χρειάστηκε περίπου 80 μονάδες αίματος και παραγώγων του το 1996. Αυτό είχε προκαλέσει αγωνία για το πως θα καλυφθεί.

Με την αρωγή της τότε δημοτικής αρχής και του δημοτικού συμβουλίου, στο οποίο πρόεδρος ήταν η Σοφία Παπαγιάννη οργανώθηκε η πρώτη αιμοδοσία στο δημαρχείο, όπου αιμοδότησαν 187 άτομα.

Κατόπιν αυτή η πρώτη προσπάθεια επισημοποιήθηκε, στήθηκε κι επίσημα ο σύλλογος με την συμμετοχή όλων των υγειονομικών της πόλης μας. Στα διοικητικά συμβούλια του συλλόγου η συμμετοχή όλων των γιατρών της πόλης βοήθησε αποτελεσματικά, διότι οι αιμοδότες άρχισαν να νοιώθουν πιο ασφαλείς βλέποντας του δικούς τους γιατούς εκεί.

Γιατροί ΚΡΙΚΕΛΛΗΣ Γ., ΠΕΤΣΗ ΜΑΤΑ, ΠΟΛΥΖΟΣ ΑΠ., ΛΙΑΓΓΗΣ ΘΑΝ. ΛΥΓΙΑΣ ΜΙΧ., ΓΕΩΡΓΑ ΔΟΥΚΙΣΣΑ, ΠΡΙΦΤΗ ΜΙΛΥ, ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ Μ., ΠΑΛΛΗ Δ. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΥ Ρ.

Ο σύλλογος αυτός έχει κατορθώσει στα 22 χρόνια δουλειάς να συγκεντρώσει περί τις 7000 μονάδες αίματος και απο αυτές έχει χρησιμοποιήσει περίπου στα 3/4. Οι υπόλοιπες μονάδες μένουν στο νοσοκομείο που συνεργαζόμαστε (ΓΕΝΝΗΜΑΤΑΣ ΑΘΗΝΩΝ) και με αυτό το αίμα καλύπτονται οι ανάγκες συνανθρώπων μας που νοσηλεύονται εκεί.

Η αξία όμως αυτής της κίνησης δεν είναι μόνο η άμμεση κι εύκολη εξυπηρέτηση τη στιγμή που χρειαζόμαστε αίμα, αλλά κυρίως η σύσφιξη των σχέσεων των κατοίκων αυτής της πόλης, η απόδοση αξίας στη ιδέα του εθελοντισμού, η μύηση του νεαρού πληθυσμού του τόπου μας στην κοινή δράση, όχι μόνο με στόχο την συσσώρευση υλικών αγαθών... αλλά κυρίως στοχευμένα σε ανθρωποκεντρικές ανάγκες.

Η αλήθεια είναι ότι ο σύλλογος μας βρίσκεται μεταξύ των πρώτων κι επίλεκτων συνεργατών του νοσοκομείου. Κι αυτό συμβαίνει όχι μόνο γιατί κάθε αιμοδοσία πάει καλύ-

τερα από την προηγούμενη, αλλά και διότι πάντα ανταποκρινόμαστε στις επιταγές του νοσοκομείου ως προς την χρονική στιγμή που θα γίνει η κάθε αιμοδοσία. Αυτό αφήνουμε να το ορίζει το νοσοκομείο κυρίως σε περιόδους εορτών ή καλοκαιρινών διακοπών, όπου παρατηρούνται αυξημένες ανάγκες.

Γίνεται έτσι εύκολα αντιληπτό ότι αυτή η άριστη συνεργασία μας εξασφαλίζει ως κοινότητα την αποτελεσματική πρόσβαση και την άμεση κάλυψη μας.

*Ταυτότητα
αιμοδότη*

**Κατάλογος Υγειονομικών
Κερατέας που δεν έχουν
συμπεριληφθεί
λόγω έλλειψης στοιχείων**

Κατάλογος υγειονομικών που έχει καταγραφεί, αλλά δεν μπόρεσα να συγκεντρώσω
στοιχεία ή δεν ειδοποιήθηκαν ή ο χρόνος που τους δώθηκε δεν ήταν επαρκής...
Ελπίζω μέχρι την έκδοση του βιβλίου, με τη βοήθειά σας να συμπεριληφθούν όλοι,
με στοιχεία και φωτογραφικό υλικό.

Ακόμα να συμπληρωθεί ο κατάλογος με όσους δεν έχουν καταγραφεί.
Θα ήθελα να μου συγχωρεθεί η εκτενής αναφορά σε δικά μου στοιχεία αλλά αυτό το
πρόχειρο τεύχος εκδόθηκε βιαστικά στο πλαίσιο των εγκαινίων του νέου Φαρμακείου
μου και λειτούργησε λίγο σαν... επετειακό.
Αναμένοντας τη συνεργασία όλων

Σοφία Β. Παπαγιάννη
Φαρμακοποιός

Για την έκδοση του βιβλίου μπορείτε να στείλετε στοιχεία & φωτογραφικό υλικό στο e-mail:
farmakeiopapagianni@gmail.com

Επίθετο	Όνομα	Ειδικότητα
Αλεβιζόπουλος	Παύλος	Γιατρός
Αντωνίου	Γιάννης	Γιατρός
Γεώργα-Λυγιά	Δούκισσα	Γιατρός
Γκίνη	Ελένη	Φαρμακοποιός
Γρηγορίου		Γιατρός
Δερμάνη	Έφη	Φαρμακοποιός
Δημητρίου	Μαίρη	Γιατρός
Διαμάντω		Μαμμή
Εμμανουιλίδης	Γεώργιος	Ορθοδοντικός
Ευσταθίου	Ελένη	Νοσηλεύτρια
Ζαρκαδή	Ευαγγελία	Γιατρός
Ζαρκαδή	Φωτεινή	Φυσιοθεραπεύτρια
Ζαρολιάγκη	Μάτα	Νοσηλεύτρια
Ζούλια	Άννα	πρακτική ενέσεων
Ζούλια	Άννα	Νοσηλεύτρια
Καλαϊτζής	Στέφανος	Οδοντίατρος
Καλλιντέρη	Ερμιόνη	Γιατρός
Καραγιαννάκη	Μαρία	Νοσηλεύτρια
Κάραλη	Ελεάννα	Γιατρός
Κέκκας		Γιατρός
Κόγκος	Στέφανος	Γιάτρος
Κόγκος	Άκης	Φαρμακοποιός
Κολοβός	Δημήτριος	Γιατρός
Κοριανίτης		Γιατρός
Κορρέ	Δήμητρα	Νοσηλεύτρια
Κούμαρη ή Κουμάρου	Μαρία	Νοσηλεύτρια
Κούτρας	Δημήτριος	Γιατρός
Κυπριώτη	Χριστίνα	Φαρμακοποιός
Κυριακόπουλος	Παναγιώτης	Γιατρός
Κωστής	Χρήστος	Γιατρός
Λάμπρου	Πάνος	Γιατρός
Λειβαδάς		Φαρμακοποιός
Λεοντιάδης	Αναστάσιος	Γιατρός
Λιούμη	Ευαγγελία	Οδοντίατρος
Λυγιάς	Μιχάλης	Γιατρός
Μάνεση		Νοσηλεύτρια Π.Ι.Κ.Π.Α.
Μανώλης	Ευάγγελος	Γιατρός
Μανώλης	Νικόλαος	Γιατρός
Μαργώνη	Αικατερίνη	Γιατρός

Επίθετο	Όνομα	Ειδικότητα
Μαργώνη	Βάσω	Φαρμακοποιός
Μαργώνη	Δάφνη	Γιατρός
Μαργώνης	Γεώργιος	Οδοντίατρος
Μεϊντάνης		Γιατρός
Μήτρου	Αγγελική	Νοσηλεύτρια
Μιχαηλίδης	Ευάγγελος	Γιατρός
Μπησιώτη	Φανή	πρακτική ενέσεων
Μωραΐτη	Αναστασία	Γιατρός
Μωραΐτης	Αρμόδιος	Γιατρός
Νικολακοπούλου	Μαρία	Γιατρός
Ορφανίδης	Σάκης	Φυσικοθεραπευτής
Πάλλη	Δήμητρα	Ορθοδοντικός
Παναγιώτου	Μαρία	Νοσηλεύτρια
Παπάζογλου	Ιωάννης	Φαρμακοποιός
Παπαθανασίου	Εύη	Φαρμακοποιός
Παπαλού	Κική	Νοσηλεύτρια
Παπανδρέου	Βασίλειος	Γιατρός
Παπανικολάου	Φίλιππος	Γιατρός
Περράκης	Κωνσταντίνος	Γιατρός
Πεσμαζόγλου	Δημήτριος	Γιατρός
Πεσμαζόγλου	Θάλεια	Γιατρός
Πόγκα	Ελένη	Φυσικοθεραπεύτρια
Πολύζος	Απόστολος	Γιατρός
Πρίφτη	Μίλλυ	Γιατρός
Πρίφτη-Κουλοχέρη	Λίτσα	Νοσηλεύτρια Π.Ι.Κ.Π.Α.
Ρώμα	Ελευθερία	Γιατρός
Ρώμας	Βασίλειος	Φαρμακοποιός
Ρώμας	Ιωάννης	Φαρμακοποιός
Ρώμα-Χήνα	Ανθή	Φαρμακοποιός
Σαμιώτης	Στάθης	Γιατρός
Σαρλάνης	Θεόδωρος	Γιατρός
Σίνη	Αικατερίνη	Νοσηλεύτρια
Σκλέπα	Σταματίνα	Φαρμακοποιός
Τακάκη	Κέλλυ	Φαρμακοποιός
Τέκος	Κώστας	Γιατρός
Τούντα-Τυφακίδου	Μαρία	Νοσηλεύτρια
Φώτιος	Τάκης	Γιατρός
Χαρίτος	Γεώργιος	Γιατρός
Χριστοδούλου	Αντωνία	Γιατρός

Επιμέλεια & Έκδοση

1ο χλμ. Παιανίας - Μαρκοπούλου, Παιανία, 19002,

www.zita-management.com

E-mail: info@zita-management.com, Τηλ.: 211 1001780